hrstka:
létající tygři
飛虎隊

Jonáš Ferenc, Kryštof Ferenc

2019

rozšiřující příručka pro hru Hrstka

hrstka: létající tygři

Jonáš Ferenc, Kryštof Ferenc

2019

sazba: Jonáš Ferenc, Kryštof Ferenc

Obrázky pro příručku jsou fotografie označená jako „volné dílo“, jsou použity ze serveru PixaBay (a jsou označeny jako „volné dílo“), nebo jde o fotografie samotných členů Létajících tygrů, H. Allena Larsena, Williama L. Dibbla a dalších z jejich pobytu v Číně (i tyto fotografie jsou označeny jako „volná díla“, viz obrazová příloha).

Obsah

Americká dobrovolnická skupina **6**
Vznik skupiny 6
1. Americká dobrovolnická skupina (1. AVG) 8
Nasazení jednotky 10
Shrnutí 14
Japonské císařské armádní letectvo **15**
Organizace 15
Pravidla **17**
AVG **17**
Velitelská struktura 17
Japonské armádní letectvo **18**
Akce japonských pilotů 20
Letouny AVG (stíhačky) **22**
P-40B (Tomahawk) 22
P-40E (Kittyhawk) 23
Spojenecká letadla RAF (stíhačky) **24**
Brewster F2A Buffalo 24
Letadla Japonského císařského letectva (stíhačky) **25**
Nakadžima Ki-27 25
Nakadžima Ki-43 Hajabúsa 26
Kawasaki Ki-45 Torju 27
Letadla Japonského císařského letectva (bombardéry) **28**
Micubiši (Mitsubishi) Ki-30 28
Micubiši (Mitsubishi) Ki-21 28
Kawasaki Ki-48 29
Základna **30**
Barma a jižní Čína 30
Hodnosti pilotů 34
Medaile a ocenění 34
Kampaň **35**
Hraní kampaně 35
Úvodní mise 35
Fáze kampaně 40
Dodatky **58**
Spojenecké základny v Číně 58
Japonské základny 58
Někteří členové AVG 60
Obrazová příloha 64

„Byl to začátek největšího podniku, jakého jsem se kdy doufal zúčastnit. Teprve o mnoho let později jsem si uvědomil rozsah a význam toho prvního kroku na cestě k celoživotnímu dobrodružství na mystickém Dálném východě.“
Erik Shilling, 3. letka AVG

Toto rozšíření pro hru Hrstka přináší možnost sloužit v řadách jednotky Létajících tygrů bojujících na nebi Dálného východu proti japonské invazní armádě. Představuje nového nepřítele v podobě japonského letectva, nové letouny, které létaly nad Barmou a jižní Čínou, nové mise uspořádané v ucelené příběhové tažení, prostředí mystického Orientu a nové příběhy, které můžete se svými piloty prožít.

1. Americká dobrovolnická skupina (American Volunteer Group, zkráceně AVG), známá také pod jménem **„Létající tygři“** (čínsky *„fēi hǔ duì“*) byla složena z amerických stíhacích letců, kteří s tichým souhlasem americké vlády bojovali v řadách čínského letectva proti japonské agresi. Stovka amerických pilotů rozdělených do tří letek (1. letka *„Adam & Eves“*, 2. letka *„Panda Bears“* a 3. letka *„Hell's Angels“*) létala na amerických strojích P-40 s namalovanými žraločími tlamami na přídi. Do boje se zapojili čtrnáct dní po japonském útoku na Pearl Harbor 7. prosince 1942 a pod velením plukovníka Chennaulta se proslavili při obraně Barmy a Číny. Létající tygři bojovali téměř vždy proti nepřátelské přesile, ale přesto se jim během sedmi měsíců bojového nasazení podařilo zničit 296 nepřátelských letounů za cenu vlastní ztráty 14 pilotů v boji. Skupina byla rozpuštěna 4. července 1942 po vypršení jejich roční smlouvy. Byla nahrazena 23. stíhací skupinou amerického letectva, která si na počest svých předchůdců ponechala žraločí nátěr na přídi letounů.

Příběhové tažení v této knize vám umožní postupně projít bojové nasazení v řadách 2. letky *„Panda Bears“*, přičemž piloti si mohou projít významné mise a důležité momenty bojového nasazení jednotky.

Americká dobrovolnická skupina

(American Volunteer Group, zkráceně AVG)

Vznik skupiny

Vznik této jednotky bylo z větší části dílo Claire L. Chennaulta, bývalého důstojníka amerického letectva, který pracoval od srpna 1937 v Číně zpočátku jako poradce generalissima Čankajška pro vojenské letectvo, později jako ředitel výcvikové školy čínského letectva v Kchun-mingu. Od července 1937 probíhala v Číně brutální druhá japonsko-čínská válka a slabé čínské letectvo nedokázalo vzdorovat elitním japonským leteckým formacím. Na pomoc Číně proti japonské agresi poslal Sovětský svaz několik stíhacích a bombardovacích letek, ale ty byly z větší části staženy do léta roku 1940. Generalissimus Čankajšek proto požádal o americké bojové piloty a letouny a poslal Chennaulta do Washingtonu, aby pomohl čínskému velvyslanci (a Čankajškovu švagrovi) T.V. Soongovi s vyjednáváním.

Spojené státy nebyly v té době ve válce s Japonskem, nemohly tak oficiálně poskytnout Číně bojovou pomoc. Americké úřady ale s obavami sledovaly japonskou expanzionistickou politiku a měly hrůzu z čínské porážky. V případě, že by se podařilo Japoncům porazit Číňany a donutit je ke kapitulaci, mohli by přesunout 25 divizí (vázaných nyní válkou v Číně) do jiných oblastí Asie, kde měly USA své zájmy. Udržet tak Čínu v boji a zabránit její kapitulaci bylo mezi prvořadými americkými cíli. Prezident Roosevelt proto autorizoval v dubnu 1941 vytvoření tajné „Zvláštní letecké jednotky“. Měla se skládat ze tří bojových skupin s piloty a technickým personálem uvolněných z amerických ozbrojených složek a vyzbrojených americkými letouny.

Claire Chennault strávil zimu 1940-41 ve Washingtonu, kdy dohlížel na nákup 100 stíhaček Curtiss P-40B (které byly původně vyrobeny pro RAF, ale ta souhlasila s jejich uvolněním výměnou za zrychlené dodávky modernějších verzí letounu) a zajištění 100 pilotů a 200 členů pozemního personálu, kteří měli tvořit 1. Americkou dobrovolnickou skupinu. Položil také základy pro další dvě bojové skupiny, které měly následovat. 2. Americká dobrovolnická skupina (2. AVG) měla být bombardovací skupinou vyzbrojenou 33 bombardéry Lockheed Hudson a 33 bombardéry Douglas DB-7. Na podzim 1941 pro ni bylo rekrutováno 82 pilotů a 359 členů pozemního personálu z armádního letectva a část z nich (včetně nejméně jednoho pilota) se vypravila do Asie, zatímco zbytek se shromáždil začátkem prosince v San Franciscu, aby se připravili na cestu. Útok na Pearl Harbor ale vedl ke zrušení programu a začlenění personálu budoucí 2. AVG zpět do stavu armády. Amerika byla nyní ve válce a nemohla si dovolit nadále uvolňovat kvalitní piloty a členy pozemního personálu. Ti, kteří už odpluli, byli odkloněni do Austrálie a připojili k americkým jednotkám přímo v Asii. 3. Americká dobrovolnická skupina (3. AVG) měla být opět stíhací skupinou složenou z letců z námořního letectva a pilotů od maríny (poté, co 2. AVG měla být složena z armádních letců). Měla být připravena někdy začátkem roku 1942, ale vstup USA do druhé světové války vedl k opuštění těchto plánů.

Ve výsledku tak byla plně vytvořena pouze 1. AVG, která zasáhla do bojů proti Japoncům v Barmě a jižní Číně.

1. Americká dobrovolnická skupina (1. AVG)

Dobrovolníci, které se podařilo získat, byli vyřazeni z amerických ozbrojených sil, aby byli zaměstnáni pro „výcvik a instruktáž“ soukromým vojenským dodavatelem, kterým byla „Central Aircraft Manufacturing Company (CAMCO)“. Ta zaštítila celou operaci a platila členy jednotky penězi od čínské vlády (které jí poskytla jako úvěr vláda americká). Přestože občas bývá kvůli tomu AVG označována jako „žoldnéřská skupina“, ve skutečnosti úzce spolupracovala s americkými ozbrojenými složkami. Celá skupina byla organizována za vědomí a přímé podpory americké vlády, která poskytla stroje a uvolnila piloty i mužstvo z řad vojska (v případě, že některý velitel nechtěl uvolnit pilota, kterého si Channault vyhlédl, bylo mu z nejvyšších míst nařízeno, aby se podvolil), stejně jako poskytla peníze na výplaty a zčásti skupinu i řídila. Plukovník Chennault podával hlášení přímo do Washingtonu a přirozeně poslouchal rozkazy amerických vyšších důstojníků (byl neoficiálně součástí řetězce velení).

Ze stovky jich 60 přišlo z námořního letectva a letectva námořní pěchoty, 40 pak z letectva armádního. Jednomu z pilotů nebyl obnoven pas, protože předtím létal jako žoldnéř v občanské válce ve Španělsku, do Asie tak odcestovalo jen 99 pilotů. Bylo najato také deset dalších pilotů, kteří měli trénovat čínské piloty a někteří z nich nakonec létali v bojových letkách AVG (stejně jako plukovník Robert Lee Scott Jr., pozdější velitel 23. stíhací skupiny, nástupce AVG, který neoficiálně létal s Létajícími tygry).

CAMCO platilo 600 dolarů za měsíc pilotovi, 675 veliteli roje a 750 veliteli letky. Zkušený člen pozemního personálu vydělával okolo 250 dolarů. Šlo o zhruba dvojnásobné platy, než které měli na původních pozicích a pilotům byl ústně také přislíben bonus 500 dolarů za každé zničené japonské letadlo. Nikdo z nich ale nevěděl, zda ty peníze skutečně dostanou, dokud se nevrátili domů a nezjistili, že do posledního centu byly uloženy na jejich účtech.

Během léta a podzimu 1941 se tři stovky mužů, kteří měli v budoucnosti tvořit 1. AVG, přesunuly pod záštitou často pochybných civilních pasů do Barmy. Zpočátku byli umístěni na britské základně Toungoo, kde prodělávali výcvik, zatímco jejich letouny byly sestaveny a zalétány personálem CAMCO na letišti Mingaladon u Rangúnu. Ukázalo se, že mnoho pilotů lhalo o svých nalétaných hodinách a někteří do té doby létali jen na bombardérech, nebo dokonce ještě méně výkonných strojích.

AVG byla vytvořena na základě rozhodnutí generalissima Čankajška, ten ale nemluvil anglicky a Chennault se zase nikdy nenaučil mluvit čínsky. V důsledku toho veškerou komunikaci mezi oběma muži zprostředkovávala Sung Mej-ling, generalissimova žena, známá na Západě především jako „madam Čankajšková“, která se stala „čestnou velitelkou“ jednotky.

Taktika

Chennault od základu změnil přístup ke vzdušném boji na základě jeho studia japonských taktiky a jejich strojů, pozorování taktik, které proti nim používali sovětští piloti v Číně a odhadů schopností vlastních strojů a pilotů. Jeho taktika byla úplně odlišná od toho, co se jeho piloti učili v americkém letectvu, a jakou používala RAF v Barmě. Američtí piloti také získali japonské výcvikové příručky, které pro ně získala a přeložila čínská armáda, takže brzy znali možnosti japonských pilotů lépe než oni sami. Trénink byl velice intenzivní, dopoledne byla teoretická výuka a následovaly cvičné souboje ve vzduchu, při nichž zahynulo několik pilotů. Chennault ale výcvik nepřerušil a podařilo se mu vytvořit efektivní a velice motivovanou bojovou jednotku. V AVG nebyly žádné hodnosti (kromě velitelů rojů a letek) a neexistovalo dělení na důstojníky a mužstvo, což pomáhalo udržovat jednotného ducha a pocit sounáležitosti u všech. Skutečná síla jednotky nikdy nepřesáhla víc než 62 k boji připravených letounů a pilotů, ale plukovník si i s těmito nedostatky poradil. Přesunul piloty, kteří neměli dostatečné schopnosti pro boj za stůl nebo k výcviku čínských letců, zatímco dal více prostoru na omezeném počtu funkčních letounů těm, kteří měli pro bojové létání talent.

Létající tygři se také mohli v Číně spolehnout na efektivní systém včasného varování, který byl označován za nejlepší na světě. Ve všech oblastech Svobodné Číny, ve stovkách malých vesniček, osamělých pozorovacích bodech na kopcích nebo v jeskyních, od Kantonu na jihovýchodě, přes hlavní město Číny během války, Čchung-čching, až po Lan-čou daleko na severozápadě, všude se rozprostírala síť hlásných stanic vybavených telefony a rádii, které okamžitě varovaly před blížícími se japonskými letouny.

Nasazení jednotky

Po útoku na Pearl Harbor se japonské armády pohnuly proti anglickým koloniím v jihovýchodní Asii, mezi které patřila i Barma. Protože východní Čína a její pobřeží bylo okupováno Japonskem, velká většina dodávek zásob pro bojující čínskou armádu proudila skrze jedinou pozemní trasu, kterou ještě Japonci neuzavřeli – lodí do Rangúnu (v britské Barmě), po železnici do Lashio a pak po tzv. „Barmské cestě“ skrze komplikovaný horský terén do Kchun-mingu v Číně.

AVG tak byla rozmístěna tak, aby chránila oba konce Barmské cesty – 1. a 2. letka byly přesunuty do Kchun-mingu na jejím konci a 3. letka byla umístěna na letišti Mingaladon u Rangúnu. Když Spojené státy po útoku na Pearl Harbor vstoupily do války, měla AVG k dispozici 82 pilotů a 79 letounů (přestože ne všechny byly ještě připraveny k boji).

První bojová mise přišla 20. prosince 1941, když letouny 1. a 2. letky napadly japonské bombardéry směřující ke Kchun-mingu, čtyři sestřelily a zbytek jich obrátily na útek. Poté na této frontě nastal klid, když se Japonci rozhodli přerušit nálety a soustředit se na Barmu. 3. letka s 18 letouny se přesunula do Rangúnu a bránila hlavní město během těžkých vánočních bitev mezi 23-25. prosincem 1941 proti desetinásobné přesile nepřátel. Poté, co američtí piloti utrpěli těžké ztráty, byla 3. letka vystřídána 2. letkou, která se sem přesunula z Číny a zahájila útoky na základny japonského armádního letectva v Thajsku.

12. ledna 1942 zahájila japonská armáda pozemní postup do Barmy a ztráty přečíslené AVG postupně narůstaly. Stále se jim ale dařilo způsobovat nepřátelům ztráty mnohem těžší. K 24. lednu 1942 zničili piloti AVG 73 japonských letounů při ztrátě pouze sedmi strojů vlastních, navzdory tomu, že bojovali proti nepřátelské přesile a plně vycvičeným a zkušeným japonským pilotům. I přes tato malá vítězství a posílení 2. letky „Panda Bears“ piloty 1. letky „Adam and Eves“, bylo kolem poloviny února 1942 na letišti Mingaladon pouze deset provozuschopných stíhaček. 27. února se američtí piloti dozvěděli, že RAF se stahuje a britská armáda opouští Rangún před postupujícími japonskými vojsky. AVG se proto stáhla na malé britské letiště Magwe v severní Barmě, 300 km severně od Rangúnu. Plukovník Chennault začal přesouvat zbytek

pilotů 3. letky „Hells Angels“, aby posílil 1. a 2. letku v Magwe, které přišly o mnoho letounů i pilotů. Letiště bylo nepřetržitě bombardováno, včetně těžkých náletů 21. března 1942, kdy na ně zaútočilo 151 bombardérů a stíhačů. O dva dny později zůstaly AVG jen čtyři letuschopné stroje, byla tak nucena ustoupit z Barmy do čínského Loiwingu hned za hranicemi, kde byly hlavní opravárenské závody společnosti CAMCO.

Zde na ně čekaly nové letouny P-40E „Kittyhawk“ s posílenou výzbrojí a schopností nést bomby. Díky neúnavné práci opravářů se také podařilo zprovoznit některé poškozené stroje a k 8. dubnu 1942 měli Létající tygři v Loiwing k dispozici 12 stíhačů. Navzdory dlouhým ústupům, ztrátám a zvyšující se únavě z nepřetržitých bojů, AVG si stále udržela bojovou soudržnost a pokračovala v sérii úspěšných misí.

Během tohoto období čínští a američtí velitelé tlačili na plukovníka Chennaulta, aby nařizoval svým pilotům provádět takzvané „morální mise“. Ty představovaly útoky proti pozemním silám nepřítele a přelety nad těžce zkoušenými čínskými vojáky, aby viděli, že se jim dostává letecké podpory. Piloti AVG k těmto misím (které byly nebezpečné a mnozí je považovali za zbytečné) hluboký odpor, který v polovině dubna přerostl v takzvanou „vzpouru pilotů“. Chennaultovi se ale podařilo udržet pořádek a „morální mise“ byly několik dní poté opuštěny. Navzdory snahám amerických letců se vojenská situace v Barmě dál zhoršovala. 29. dubna 1942 museli Létající tygři opustit Loiwing, který následně obsadili Japonci, a přesunout se na letiště do Pao-šan.

Stejně jako ostatní letiště, ze kterých AVG působila, byl Pao-šan opakovaně bombardován japonským letectvem. Létajícím tygrům se ale podařilo způsobit japonským útočníkům citelné ztráty. 7. května 1942 zahájila japonská armáda postup na Kchun-ming a začala budovat pontonový most přes řeku Salween. Velitel druhé letky, „Tex“ Hill vedl čtyři stroje P-40E k bombardování a postřelování japonských sil namačkaných v míli hlubokém průsmyku. Následující čtyři dny létali piloti AVG a všechny čínské letouny, které se plukovníkovi podařilo sehnat, mise proti japonským silám a způsobily jim těžké ztráty. Když čínská armáda začala ohrožovat jejich ústupovou trasu, zdecimovaní Japonci ustoupili. Létající tygři pak pokračovali v napadání japonských letišť ve Francouzské Indočíně.

Po skončení barmského tažení a obsazení země Japonci, přesunul plukovník Chennault své letky do jižní Číny, kde chránily čínská města před japonským bombardováním.

Skupina byla rozpuštěna 4. července 1942 po vypršení jejich roční smlouvy (při posledním letu toho dne sestřelili nad Heng-jangem čtyři japonské stíhače bez vlastní ztráty). Byla nahrazena 23. stíhací skupinou amerického letectva, která si na počest svých předchůdců ponechala žraločí nátěr na přídi letounů. Většina pilotů AVG se rozhodla vrátit zpět domů, případně nastoupit ke svým starým jednotkám. Do 23. stíhací skupiny vstoupilo jen 5 pilotů z původního stavu jednotky.

Shrnutí

AVG byla v ostrém boji po sedm měsíců, během kterých vzdorovala desetinásobné nepřátelské přesile a neustále se potýkala s nedostatkem úplně všeho, nač lze jen pomyslet. Skupina během té doby zničila 297 nepřátelských letounů jistě a dalších 150 pravděpodobně. Za tento úspěch zaplatila AVG cenu 19 padlých (4 zahynuli v leteckém boji, 7 sestřelila protiletadlová palba nepřítele, 6 zahynulo při výcviku a nehodách a 2 zahynuli na zemi při náletech), 3 zajatých a 1 pohřešovaného pilota (byl viděn na zemi naživu poté, co úspěšně vyskočil z hořícího letadla, ale o jeho osudu nejsou další zprávy). Při náletech zahynulo také několik mechaniků a členů pozemního personálu. 20 pilotů AVG dosáhlo elitního statutu esa (sestřelili nejméně 5 letounů) a 6 dalších členů jednotky dosáhlo tohoto statutu v dalších válečných letech.

Japonské císařské armádní letectvo

(Dai-Nippon teikoku rikogun kókútai)

Protivníkem AVG a RAF v Barmě a Číně bylo Japonské císařské armádní letectvo. Japonské letectvo zahájilo válku s velice kvalitními piloty, jejichž výcvik trval téměř 30 měsíců a každý z nich měl nalétáno 400 hodin (řádově více, než spojenečtí piloti). S narůstajícími ztrátami ale jejich výcvikový program nebyl schopen dostatečně rychle trénovat náhrady a kvalita nově příchozích pilotů prudce klesala.

Organizace

Základní bojovou jednotkou císařského armádního (ale i námořního) letectva byla *Hikó Sentaj*, zpravidla zkracována pouze na ***sentaj*** („Letecká bojová skupina"). Velel jí zpravidla *Šho-sa* (major) nebo *Ču-sa* (podplukovník). *Sentaj* se stávala ze tří ***čútaj*** (letek), kterým velel *Tai-i* (kapitán). Každou *čútaj* tvořily tři ***šótaj*** (roje), každý o 3 letounech. Spolu s rezervními letouny a velitelským rojem měla *sentaj* zpravidla bojovou sílu 45 stíhačů (v případě stíhací letky), nebo 30 bombardérů (pro bombardovací letku).

Dvě nebo více *sentaj* (často jako stíhací skupina, skupina bombardovací skupina, nebo skupina pozemní podpory) tvořily společně ***híkodan*** (obdobu křídla v USAAF), kterému velel *Tai-sa* (plukovník). Dva až tři *híkodany* pak tvořily ***híkošidan*** (leteckou divizi), které velel generál.

V jihovýchodní Asii byla proti Malajsii nasazena 3. *Híkošidan* pod velením generála Michio Sugawary a tři vyčleněné *sentaj* z 5. *Híkošidan* generála Hidejoši Obaty (ta byla mezitím nasazena proti Filipínám). Až do 23. prosince 1942 se nad Rangúnem neobjevila žádná japonská letadla díky odporu, který kladli britští obránci v Malajsii. Teprve, když se tam situace obrátila v japonský prospěch, mohl generál Sugawara přesunout část sil na barmskou frontu. S obsazením Malajsie a Singapuru v polovině ledna se pozornost 3. *Híkošidan* přesunula k Nizozemské východní Indii a zbytek 5. *Híkošidanu* (který se po nasazení na Filipínách přeskupila na Taiwanu) se přesunul na thajská letiště a připojil se ke svým zbylým *sentajím*, aby zahájil hlavní leteckou ofenzivu proti Barmě.

Taktika

Šótaj (tři letouny) využívala formace tří strojů podobné „formaci V“, kterou používaly v té době i jiné státy – v podobě jednoho vedoucího stroje a dvojice wingmanů. Japonská verze ale byla více flexibilní, než standardní „formace V“. Japonský název pro ni je *„sanbutaj“*. Oba doprovázející letouny si držely větší odstup od vedoucího stroje a mohly flexibilně formaci proměňovat. Japonští piloti trénovali dlouho a tvrdě, aby zvládli formaci a dokázali ji držet i během zuřících bojů. Někteří dokonce tvrdili, že si vyvinuli *išin denšin* (šestý smysl) pro to, co udělají ostatní piloti a dokázali létat s mistrovskou synchronizací. Taková souhra ale vyžadovala dlouhý trénink a zkušenost. Jinak byla formace tří letounů spíše na překážku než ku pomoci a piloti měli co dělat, aby ji v soubojích udrželi.

V boji používali Japonci i větší formace – celá *čútaj* (tedy tři *šótaj*) mohla společně letět ve formaci v podobě velkého V. Dvojnásobná formace (tedy 18 letounů) se nazývala *dajtaj*, ale její udržení v boji (navíc často bez rádií, viz níže) byla v zásadě nemožná.

Dorozumívání

Bombardovací a průzkumné letouny využívaly zpravidla radiotelegrafu, kterým se dorozumívali za pomoci Morseovy abecedy. Něco takového ale nebylo přijatelné pro rychlý souboj stíhačů, a proto už ve třicátých letech začali Japonci do letounů montovat rádia. Byly ale poruchové a často se stávalo, že během misí nefungovaly. Posádky se tak musely nezřídka obejít bez nich. Některé jednotky je pak úplně odstranily, aby odlehčily letouny. Piloti se postupně stali mistry v dorozumívání za pomoci ručních signálů, kývání křídly a dopředu domluvenými významy z kokpitu vystřelených různobarevných světlic, stejně jako zmíněného šestého smyslu pro to, co udělají ostatní.

Pravidla

AVG

„Ztracený roj“ 2. letky „Panda Bears“
Hráči se ujmou pilotů z 2. letky, tzv. „Panda Bears“. Přestože 2. letka byla na začátku bojů umístěna na severním konci Barmské cesty (v Kchun-mingu), piloti začínají hru na letišti Mingaladon u Rangúnu. Při odletu z Toungoo jeden z nich v lomozu a chaosu letiště přeslechl, kam mají letět a prostě následoval letouny 1. letky (jež mířila na jih). Ostatní postavy hráčů zase následovaly prvního z pilotů a tak se stalo, že jejich „Ztracený roj“ skončil na špatném místě, stovky kilometrů od jejich plánovaného umístění. Když už na letišti Mingaladon skončili, velitel první letky Arvid Olson rozhodl o své autoritě, že se nemají vracet zpět, ale posílili jeho vlastní letku.

Velitelská struktura

Velitelem AVG a iniciátorem jejího vzniku byl **plukovník Claire Chennault** (pro všechny členy skupiny známý jako „Plukovník“ nebo jen „Starouš“). Jeho zástupcem byl major Harvey Greenlaw.

Prvním velitelem **1. stíhací letky („Adam & Eves”)** byl **Robert Sandy Sandell** (5 leteckých vítězství), původně letecký instruktor na Maxwellově letišti. Nebyl nijak zvláště oblíbený mezi mužstvem, ale byl respektován jako skvělý pilot. Zahynul 7. února 1942 při havárii na letišti Mingaladon. Po jeho smrti převzal velení letky **Robert Neale** (eso s nejvíce zaznamenanými sestřely, celkem 13), čtrnáct dní od rozpuštění skupiny velel jako civilista nástupci AVG, 23. armádní stíhací skupině, až do příchodu jejího řádného velitele.

Prvním velitelem **2. stíhací letky („Panda Bears“)** byl **John Newkirk** (7 vítězství). 23. března 1942 byl sestřelen a zahynul v troskách letounu. Nahradil ho **David Lee („Tex“) Hill**, (12 a ¼ vítězství ve vzduchu). Jako jeden z pěti pilotů zůstal v jižní Číně a vstoupil do řad 23. stíhací skupiny, které později velel v hodnosti plukovníka.

Velitelem **3. stíhací letky „Hell‘s Angels“** byl A**rvid E. Olson, Jr.** (1 sestřel). Po vzoru velitelů RAF nelétal s piloty mise, do kokpitu sedl až téměř ke konci nasazení (v jižní Číně).

Zvláštní pravidlo: Každý sám za sebe!
Létající tygři nelétali ve dvojicích ani formacích. Zpravidla startovali a nad cíl letěli spolu, ale jakmile se objevili nepřátelé, rozdělili se. Létali takřka vždy proti přesile a Japonci byli dobří piloti s velice manévrovatelnými letouny, takže bylo potřeba jim věnovat plnou pozornost a nemohli se starat o další letadla. Akce „wingman“ je tím pádem pro Američany nedostupná (Japonci mají vlastní verzi akce „wingman“).

Japonské armádní letectvo

V době, kdy se AVG střetla s japonským letectvem, představovalo toto elitní sílu na bojišti. Japonští piloti za sebou měli intenzivní a dlouhotrvající výcvik, měli nalétány stovky hodin a byli fanaticky přesvědčeni o své nadřazenosti soupeři. Většina z nich měla za sebou boje v Číně (druhá japonsko-čínská válka vypukla v roce 1937) a tím pádem bohaté zkušenosti z reálných bojových nasazení.

- Průměrní japonští piloti jsou nejméně na úrovni „veteránů“ (pilotáž 3, střelba 2). Okolo jedné třetiny japonských pilotů budou „elitní letci“ (pilotáž 4, střelba 3) s lety válečných zkušeností, mistři svých strojů, se kterými dokážou neskutečnou akrobacii, a nebezpeční protivníci v každém střetnutí. Velitelé *čútají* a vyšších jednotek jsou zpravidla „esa“ s mnoha sestřely a nespočtem odlétaných bojových misí (pilotáž 6, střelba 5).

- „Nováčci“ (pilotáž 2, střelba 1) se v této době mezi piloty prakticky neobjevují. S postupem války v Pacifiku přestaly být výcviková centra schopna poskytovat dostatek letců pro bojové jednotky a většinu pilotů začali tvořit právě nováčci nebo „úplní nováčci“ (pilotáž 1, střelba 0), kteří téměř nedokázali ovládat své stroje a byli zpravidla používáni jen jako kamikaze.

Akce japonských pilotů

Japonští piloti mají k dispozici dvě nové akce:

***Sanbutaj* (jap. „trojice“)**

Jak bylo zmíněno výše, japonští piloti létali nikoli ve dvojicích (jak umožňuje běžná akce „wingman“), ale ve trojicích. Nemohou tak použít základní akci „wingman“ z hlavní knihy, namísto toho mají k dispozici akci „*sanbutaj*“.

Až dva piloti mohou zvolit tuto akci, aby doprovázeli jeden vedoucí stroj (celkem tři letouny, z nichž 2 dávají akci *sanbutaj* tak vytvoří jednu *šótaj*). Vedoucí letoun může provádět své vlastní akce, zatímco ho oba piloti s akcí „*sanbutaj*“ jej kryjí. Akce (stejně jako u akce „wingman“) trvá pouze jedno kolo. Pokud chtějí piloti udržet formaci dlouhodobě, musí dávat tuto akci opakovaně.

Pokud se vedoucí pilot zavěsí za protivníka a má přitom za sebou členy své *šótaj* (piloty, kteří dávají akci „*sanbutaj*“), pak má **bonus ke střelbě +4 (**+2 za každý stroj, s bonusem za zavěšení a oba doprovodné letouny **celkem +9**). Pokud se pilot zavěsí za stroj, který má za sebou doprovodné letouny, má naopak střelbu **sníženou o 2** za každý stroj (takže v případě obou letounů nikoli bonus za zavěšení +5, ale jen +1), protože musí hlídat celkem tři stroje (nejen jeden).

Stíhací letoun i bombardér mohou mít dva letouny, které jej doprovázejí (a společně tvoří „*šótaj*“). V případě bombardéru nedávají doprovázející letouny bonus na střelbu, pouze snižuje bonus ke střelbě útočníka, který se za něj zavěsí.

Pokud piloti doprovázejí vedoucí letoun, který získává výšku, získávají jejich stroje také žeton výšky (jako by stoupali sám). Stejně tak, pokud je pilot zavěšený za protivníkem, který získává výšku, obdrží také žeton výšky, protože se drží těsně za ním. Pokud naopak wingman následuje letoun, který využívá (a tedy ztrácí) výškový žeton (a má výškové žetony vlastní), pak žádný neztrácí.

Džibaku

„Tennó heika banzai!!!“

Od japonských pilotů se očekávalo, že pilot s poškozeným strojem zemře ve stylu samurajské tradice – když narazí do nepřátelského letounu, lodi nebo jiného cíle, a vezme s sebou tolik nepřátel, kolik jen může.

Ve chvíli, kdy japonskému pilotovi dojde munice, případně je již poškozen, může se pokusit **narazit do nepřátelského letounu** (nebo pozemního cíle) a zničit ho za cenu ztráty vlastního stroje.

Pokud je zavěšen za protivníkem (a splňuje výše zmíněné podmínky), může se pokusit o akci *džibaku* - obě strany si hodí na Pilotáž a pokud japonský pilot uspěje, jsou oba letouny zničeny. Pokud zvítězí protivník, pak japonský pilot přišel o zavěšení a protivník se jej zbavil.

Letouny AVG (stíhačky)

P-40B (Tomahawk)

Americká stíhačka P-40 byla robustní, dobře vyzbrojená a měla velice rychlou ostrou otočku. Nemohla se sice rovnat obratnosti japonských stíhaček ani je přemanévrovat na nižších rychlostech, ale v rychlejším boji jim byla vyrovnaným protivníkem. Navíc měly všechny verze letounu pancéřovanou pilotní kabinu, která chránila piloty před nepřátelskými střelami.

AVG byla vyzbrojena na začátku války stíhačkami modelu B (podle britského označení „Tomahawk"), které byly sestaveny v Barmě a nebyly mezi piloty příliš oblíbené. Neměly žádné dodatečné odhoditelné palivové nádrže ani podvěsy na zavěšení bomb, stejně tak jim chyběly rádia. Mechanici AVG improvizovali a namontovali do nich civilní rádia (určená pro sportovní letadlo Piper Cub), která byla ale poruchová. Motoru také chybělo turbodmychadlo, takže se zadýchával ve větších výškách. Navzdory tomu a nedostatku náhradních dílů se letoun dokázal proti hbitým japonským protivníkům velice dobře prosadit.

Zvláštní pravidla:

- Letoun má 10 čtverečků munice.
- Letoun je **špatně manévrovatelný ve větších výškách**, pokud má 3 a více výškových žetonů, připočítává si za každý -1 na Pilotáž (tím pádem za 3 výškové žetony -1, za 4 výškové žetony -2, etc.).
- Letoun je **pancéřovaný** – při hodu na záchranu má pilot **bonus +1 na hod**.
- Díky robustní konstrukci může provést akci **Ostrá otočka**.

P-40E (Kittyhawk)

Na jaře roku 1942 obdržela AVG menší množství vylepšených stíhaček verze E. Ty byly vyzbrojeny šesticí kulometů ráže .50 a podvěsy k nesení tříštivých bomb. Původně mohly stroje nést jen 35 librové bomby, ale Chennaultovi zbrojíři doplnili také podvěsy k nošení ruských 570 librových bomb (kterých má čínská armáda velkou zásobu). Přestože náhradní díly byly stále problémem, dodávka vylepšeného modelu E umožnila AVG dál vést válku proti japonským strojům.

Zvláštní pravidla:

- Letoun má 10 čtverečků munice.
- Má **podvěsy** na zavěšení bomb nebo přídavné palivové nádrže.
- Má silnější výzbroj, může si počítat **bonus na střelbu +1**.
- Letoun je **špatně manévrovatelný ve větších výškách**, pokud má 3 a více výškových žetonů, připočítává si za každý -1 na Pilotáž (tím pádem za 3 výškové žetony -1, za 4 výškové žetony -2, etc.).
- Letoun je **pancéřovaný** – při hodu na záchranu má pilot **bonus +1 na hod**.
- Díky robustní konstrukci může provést akci **Ostrá otočka**.

Akce: Ostrá otočka

Pokud je za letounem zavěšen nepřítel a P-40 má k dispozici výškový žeton, může ho využít (přeměnit výšku na rychlost) a provést ostrou otočku, do které ji japonské letouny nemohou následovat. Pokud pilot uspěje v hodu na Pilotáž proti cílovému číslu 12, provede ostrou otočku, kterou se zbaví protivníka, který se za něj zavěsil. Zároveň se tím ale otočí přímo proti němu a smí vypálit jednu dávku proti jeho letadlu, když jej míjí (bez jakýchkoli bonusů, základní střelba).

Spojenecká letadla RAF (stíhačky)

Brewster F2A Buffalo

Tato americká stíhačka byla odmítnuta pro americké letectvo, ale pro nedostatek výrobních kapacit je zakoupily Velká Británie a Nizozemí, aby sloužily v Jihovýchodní Asii. Buffalo se ukázalo jako velice solidní stroj (ve Finsku si vedla skvěle proti sovětským letounům), ale byla příliš těžkopádná, aby udržela krok s obratnými japonskými stíhačkami. V bojích v jihovýchodní Asii utrpěly značné ztráty a později byly nahrazeny modernějšími letouny.

Zvláštní pravidla:

- Letoun má 10 čtverečků munice.
- **Těžce naložený** - Letoun má horší obratnost, má **postih -1 na Pilotáž**.

Letadla Japonského císařského letectva (stíhačky)

Nakadžima Ki-27

(spojenecké označení „Nate“)

Starší jednomotorový letoun, který byl hlavním stíhačem Japonského císařského armádního letectva asi do roku 1940, kdy jeho roli převzal Ki-43 Oscar. Měl vynikající obratnost a manévrovatelnost, ale stejné nedostatky, které se objevovaly také u pozdějších japonských stíhaček - byl vyzbrojen pouze dvojicí kulometů, které často nestačily na těžce pancéřované spojenecké stíhačky, chybělo mu vlastní pancéřování a samouzavírací se palivové nádrže. Byl nasazen v Malajsii, nad Singapurem, Holandskou východní Indií a sváděl těžké boje proti americkým a britským letounům nad Barmou, kde se naplno ukázaly jeho nedostatky. Po skončení tažení byl stažen z frontových linií a sloužil v pozdějších fázích války jako tréninkový letoun.

Zvláštní pravidla:

- Letoun má 10 čtverečků munice.
- **Slabá výzbroj** - Letoun je vyzbrojen pouze dvojicí kulometů a škody způsobené nepříteli často nejsou vážné. Má **postih -2 na Střelbu**.
- **Snadno hoří** – Letounu chybí pancéřování a je velice křehký. Pokud bylo výsledek úspěšného hodu, který jej poškodil sudé (japonsky „chó“), pak je letoun sestřelen. Pokud je liché (japonsky „han“), pak pouze získá poškození jako obvykle.

Nakadžima Ki-43 Hajabúsa

(spojenecké označení „Oscar“, v japonštině „Sokol stěhovavý“)

Jednomotorový stíhač, který startoval z pozemních základen a hlavní typ stíhacího letounu Japonského císařského armádního letectva během druhé světové války (první operační nasazení v říjnu 1941). Bylo jím vyzbrojeno celkem 30 sentají a 12 nezávislých čútají. „Oscar“ byl mezi piloty velice oblíbený pro svou manévrovatelnost a příjemné řízení. Byl velice obratný a dokázal snadno vymanévrovat protivníky, měl ale stejně slabosti jako jeho předchůdce Ki-27 „Nate“ a jeho námořní obdoba A6M „Zero“ – slabé pancéřování a absence samouzavíracích palivových nádrží způsobovala těžké ztráty v boji, navíc výzbroj pouhých dvou kulometů se ukázala jako nedostatečná proti těžce pancéřovaným spojeneckým letounům.

Zvláštní pravidla:

- Letoun má 10 čtverečků munice.
- **Obratný** - Letoun je velice obratný, má **bonus +2 na Pilotáž**.
- **Slabá výzbroj** - Letoun je vyzbrojen pouze dvojicí kulometů a škody způsobené nepříteli často nejsou vážné. Má **postih -2 na Střelbu**.
- **Snadno hoří** – Letounu chybí pancéřování a je velice křehký. Pokud bylo výsledek úspěšného hodu, který jej poškodil sudé (japonsky „chó“), pak je letoun sestřelen. Pokud je liché (japonsky „han“), pak pouze získá poškození jako obvykle.

Kawasaki Ki-45 Torju

(spojenecké označení „Nick“ , v japonštině „Zabíječ draků“)

Tento dvoumotorvý stíhač byl vyzbrojen dvojicí kulometu v přídi, kanonem a otočným zadním kulometem, který používal střelec. Byl zařazen do výzbroje japonského císařského armádního letectva v únoru 1942 a v roli doprovodu bombardérů na dlouhé vzdálenosti (v řadách 84. dokuricu hikó čútaj (84. nezávislé čútaj)) se dostal do bojů s AVG nad jižní Čínou. Ukázalo se ale, že podobně jako Bf 110 v Evropě nemá dostatečné výkony, aby mohl ve vzdušných soubojích vymanévrovat jednomotorové stíhače. V pozdějších fázích války byl nasazován proti těžkým spojeneckým bombardérům, které napadaly japonské ostrovy, případně jako kamikaze.

Zvláštní pravidla:

- Letoun má 10 čtverečků munice.

Poznámka

Navzdory četným hlášením pilotů o boji s japonskými „Zery“ (Micubiši A6M Zero, nejznámějšími letouny japonského letectva vůbec), nebyla žádné tyto stroje na barmském válčišti nasazeny a AVG se s nimi nikdy nestřetla. Tyto letouny mělo k dispozici císařské námořní letectvo, které na tomto bojišti vůbec nepůsobilo. Ve všech případech pozorování Zera šlo o záměnu s Ki-47 Oscar, které má velice podobný profil a v žáru bitvy bylo obtížné oba letouny od sebe odlišit.

Letadla Japonského císařského letectva (bombardéry)

Micubiši (Mitsubishi) Ki-30

(spojenecké označení „Ann“)

Jednomotorový lehký bombardér s dvojčlennou posádkou pilota a střelce. Charakteristická pro něj byla dlouhá prosklená kabina a pevný, nezatahovatelný podvozek. Poprvé jej Japonsko nasadilo v Číně od léta 1938. Letoun se ukázal spolehlivým i při operacích z polních letišť, a pokud létal s doprovodem stíhačů, byl velice úspěšný. Bez něj se ale nedokázal ubránit moderním spojeneckým letounům a neměl výkony, aby je vymanévroval. Ztráty letounů se prudce zvyšovaly a koncem roku 1942 byla většina přeživších letounů stažena z fronty a přeřazena na výcvik pilotů. Některé Ann sloužily v thajském královském letectvu a ke konci války bylo mnoho letounů využito jako kamikaze.

Zvláštní pravidla:

- Má 2 body poškození jako stíhačky.
- Má **zadní kulomet**, kterým může vystřelit (bez bonusů) na stroj, který je za ním zavěšený.
- Má **postih –2 k Pilotáži** při provádění manévrů (je špatně ovladatelný), rozšířený o další –4 v případě naložení bombami.

Micubiši (Mitsubishi) Ki-21

(spojenecké označení „Sally“)

Japonský dvoumotorový těžký bombardér, který začátkem války nesl velkou tíhu většiny operací v Malajsii, Barmě, Nizozemské východní Indii, na Filipínách a tažení na Nové Guineji. Díky svému dlouhému doletu bombardovaly také cíle až v západní Číně, Indii a severní Austrálii. Ztráty Ki-21 začaly narůstat v Barmě, kde se jim postavily stíhačky P-40 a Hurricane. Navzdory problémům létal letoun celou válku jako transportní, bombardovací a výcvikový letoun, stejně jako zvláštní a tajné mise a operace kamikaze.

Nemá zvláštní pravidla.

Kawasaki Ki-48

(spojenecké označení „Lily“)

Japonský dvoumotorový lehký bombardér, který odpovídal svými výkony ostatním bombardérům, jako byl Bristol Blenheim, nebo Tupolev Tu-2. Jeho hlavní obranou měla být rychlost, proto měl jen tři obranné kulomety, a proto byl velice zranitelný vůči útokům modernějších stíhačů. Ki-48 byl velice akrobatický, dokázal dokonce dělat loopingy jako stíhačky. V Barmě byl často používán jako střemhlavý bombardér, jinak byl široce užíván i na ostatních válčištích – v Číně, Malajsii, na Nové Guineji, Šalamounových ostrovech, Filipínách a na Nizozemské východní Indii. Letoun sloužil v japonském letectvu až do konce války.

Zvláštní pravidla:

- Stroj je zvláště **zranitelný protiletadlovou palbou**. V případě „přímého náletu“ mají protiletadlová děla bonus +3 (ne 2 jako obyčejně) a i v případě, že stroj při náletu kličkuje, počítají si proti němu dělostřelci bonus +1.
- Má jeden kulomet ve věži na hřbetě, kterým může vystřelit (bez bonusů) na stroj, který je za ním zavěšený.
- **Zastaralý bombardér:** Tento stroj je na bojišti již beznadějně zastaralý a moderní stroje jej výkony značně převyšují. Své vlastnosti může použít, jen pokud bojuje se stejně zastaralými stroji. Pokud bojuje se stroji moderními (tedy všemi, kdo zvláštní pravidlo zastaralý, nebo Zastaralý bombardér nemají), pak si neustále počítá postih za naložení bombami, ať již bomby naloženy má, či ne.

Základna

Barma a jižní Čína

Dvě třetiny Barmy jsou hornaté a kopcovaté, přičemž krajina je pokrytá džunglí hustou tak, že průzkumné letadlo může letět dvě stě metrů nad divizí pěchoty a nespatřit ani jediného muže. Noc v džungli je tak temná, že není vidět na konec namířené pušky a během monzunů dokážou postupující mraky a mlha udělat i den stejně nepřehledný.

Podnebí

Barma a jižní Čína mají dvě velice odlišné roční období – suché a deštivé. Suché období trvá od října až zhruba do května, po němž následuje deštivé období, když začínají vanout jihozápadní monzunové větry a celou oblast zasáhnou trvalé deště. Teplota bývá nejchladnější právě po skončení monzunů (kolem října až do ledna), kdy bývá v podhůřích, a především v noci opravdu chladno. V suchých měsících před začátkem monzunů (březen a duben) a začátku deštivých měsíců (květen a červen) bývají zpravidla nejvyšší teploty z celého roku a mohou dosahovat až astronomických výšek. Nejsušší částí země jsou pláně v okolí Mandalaj, kterým se vyhýbá většina každoročního deště a těžké lijáky je zasahují až kolem září.

Kvůli rozmanitosti země se teploty v zemi výrazně liší na základě nadmořské výšky – horské oblasti, jezera a podhůří Himalájí jsou výrazně chladnější než jižní části Barmy a kraje kolem pobřeží. Obecně jsou severní, východní a severnější oblasti centrální Barmy, stejně jako většina čínské provincie Jün-nan výše položené než ostatní centrální barmské provincie, západ a jih země, kde je vyšší vlhkost (na konci suchého období až 95%) a teploty přesahující 40°C v březnu a dubnu nejsou nic výjimečného.

Vlhkost a horko s sebou přinášejí malárii, nechutenství, úplavici, horečku dengue a žloutenku. V prvních šesti měsících roku 1944 bylo s malárií a horečkami hospitalizováno na 237 tisíc mužů 14. armády (85% její celkové bojové síly). Ochranný krém proti malárií nakaženým moskytům ucpával potní žlázy a mužům hrozilo přehřátí, sítě proti moskytům se často trhaly, nebo se je vojákům nedařilo dobře utěsnit. Většina nakažených prostě jedla atabarinové tablety proti horečce (které zbarvovaly pokožku do žluta) a slané tablety, které měly doplňovat sůl, kterou člověk ztratil pocením a během tří nebo čtyř týdnů se opět přihlásila do aktivní služby.

Monzuny

Jsou to cyklické větry, které vanou pět měsíců a přinášejí s sebou změnu podnebí a husté deště (v severní Barmě naprší ročně 400-600 cm deště – pro srovnání, roční srážky v Anglii jsou někde okolo 75 cm). Po začátku monzunů byli všichni vojáci v poli neustále mokří, ve dne i v noci. Cesty, po kterých se ještě včera přepravovaly těžké nákladní vozy a tanky, mohly

být zítra metr pod vodou, nebo prostě být pryč, spláchnuté z úbočí do údolí. Cesty vyžadovaly neustálé opravy – pokud by byla nějaká dva měsíce ponechaná bez dozoru, džungle by ji zarostla tak, jako by tam nikdy žádná nebyla. Monzunové si dokážou si pohazovat i s velkými transportními letadly jako se suchým listem, nebo je přímo roztrhat ve vzduchu.

Scény na základně

V průběhu kampaně operují piloti z různých míst a letišť, podle toho, ve které časové fázi se zrovna nacházejí (viz Kampaň). Na začátku kampaně jsou piloti umístěni poblíž hlavního města Rangúnu, kam mohou mezi misemi zajet a zajít do hospody, na oběd, do biografu, navštívit nevěstinec, opiové doupě nebo si nechat udělat tetování místním tatérem. Rangún bylo moderní koloniální město, kde se moderní budovy mísí s tradiční dřevěnou architekturou a bylo známo jako „zahradní město Východu". Lehce nadpoloviční většinu obyvatel města tvořili Indové, Barmánci byli zastoupeni asi ze třetiny a zbytek tvořili Karenové, Číňané a Angličané.

Veřejné služby a infrastruktura byla na stejné úrovni jako tehdejší Londýn. Ve městě byly moderní nemocnice i univerzita, ale zároveň to ale bylo pro mladého amerického hocha (jakým byli piloti) exotické místo plné dobrodružství. Mohou si najít místní děvčata, ale budou se potýkat s každodenním rasismem, který byl tehdy běžný.

Se začátkem kamapně začíná bombardování města a jeho výstavné ulice se mění v trosky. Japonská letadla útočí proti civilním cílům ve snaze zlomit omorálku obyvatel města a přátelé, které si piloti mohli udělat ve městě mohou být zraněni, zabiti nebo uprchnout pryč. S postupem japonských pozemních vojsk se město mění ve vojenskou zónu, kde křižovatky obsazuje armáda a připravuje se na obranu (ke které nakonec nedojde).

Po opuštění letiště Mingaladon se piloti přesouvají na polní letiště uprostřed džungle, kde se scény budou spíše soustředit na scény v rámci vojenského tábora. Piloti se musí srovnat s ústupem, ztrátami blízkých, opuštění města, kde si možná našli přátele a děvčata. Chybí zásoby, dobré jídlo, někteří se mohou pokoušet vyměnit nějaký alkohol, sehnat náhradní díly pro svá letadla, poslat dopisy blízkým, vyřešit spory mezi různými piloty, poprat se s britskými piloty, kteří jim neustále ukazují, že jsou lepší než oni.

Po ústupu z Barmy se piloti ocitnou v Číně, tehdy pro cizince neznámou, exotickou zemí, kam jen málo lidí ze Západu před nimi zavítalo. Čína už v době začátku druhé světové války byla ve válce s Japonskem pět let a po ztrátě hlavního města Nankingu se vláda přesunula do Wuhanu a poté do Čhung-čchingu, který zůstal hlavním městem až do roku 1945. Piloti jsou často umístěni blízko větších měst, kam mohou na kole zajet a prohlédnout si památky, koupit si na trhu rýži nebo nudle, pokusit se dorozumět s místními, kteří ne-

mluví ani slovo anglicky, podívat se na čínská děvčata nebo navštívit divadelní představení předtím, než se zase vrátí na základnu a budou bojovat dalšího dne.

Hodnosti pilotů

Jak bylo už řečeno, členové AVG nepoužívali hodnosti žádné hodnosti a neexistovalo mezi nimi dělení na důstojníky a mužstvo. Pouze plukovník Chennault používal tuto vojenskou hodnost a byli jmenováni velitelé rojů a letek. Jinak ale není třeba hodnosti nijak řešit.

Medaile a ocenění

AVG byla součástí čínského letectva a její piloti tak za výjimečné činy dostávali medaile a řády čínského letectva.

Ocenění čínského letectva pro piloty:

Medaile pětihvězdného křídla – Byla udělována za sestřelení pěti nepřátelských letounů (a tím získání statutu esa).

Medaile desetihvězdného křídla – Byla udělována za sestřelení deseti nepřátelských letounů (a tím získání statutu dvojitého esa).

Medaile rumělkového luku – Získal ji pilot, který odlétal 180 letových hodin nebo absolvoval nejméně 60 misí.

Řád mraku a praporu – Byl udělován za projevení výjimečné chrabrosti a příkladný bojový výkon. V rámci AVG jej získalo 33 pilotů.

Medaile loajality a integrity – Byla udělována pilotům a vojákům čínské armády, kteří byli zraněni v boji.

Kampaň

Hraní kampaně

AVG odlétala během svého ročního nasazení tucty bojových misí. Hráči mohou odlétat celé nasazení AVG nebo se soustředit jen na některou jeho část. Záleží na vás a vaší skupině, jak dlouhou kampaň uděláte a na jaké mise se budete soustředit.

Níže jsou připraveny dvě první mise, ve kterých jednotka bránila Rangún, hlavní město Barmy. Těmi můžete začít a pokračovat ve šlépějích pilotů AVG. Jejich další nasazení bylo rozděleno na šest fází (tři v Barmě a tři v jižní Číně), které jsou přesněji popsány níže, včetně příkladů misí, které piloti AVG létali a dobovou situací na pacifickém bojišti.

Úvodní mise

1. mise (První japonský nálet)

23. prosinec 1941 (úterý)

Poklidné předvánoční dopoledne strávené zdobením stromečku a poslouchání koled v rozhlase přerušily najednou sirény leteckého poplachu. Viděli jste, že přes přistávací plochu se k vám žene Arvid Olson, velitel třetí letky. Ve spěchu doběhl k vám a vychrlil ze sebe: „Právě jsem to slyšel od Anglánů – jejich radar zachytil japonské bombardéry s doprovodem na cestě sem a k Rangúnu. Zřejmě chtějí bombardovat najednou letiště i město. Zítra je Štědrý den, ulice budou plné civilistů... RAF posílá nahoru všechno, co má křídla. Jdeme do toho taky! Prioritou jsou bombardéry! Každý, který sundáte, nebude moci shodit svůj náklad! Jedem! Jedem! Jedem!“

Naskákali jste do letounů a pokoušeli se co nejrychleji vzlétnout, přičemž jste se ve zvířeném prachu vyhýbali britským strojům, startujícím z křižující dráhy. Pak jste rychle začali nabírat výšku a zamířili za Brewster Buffaly RAF nad nekonečnou džungli na jihovýchod, ale brzy jste v dálce zahlédli na obzoru rychle se přibližující tečky... japonské stíhače a bombardéry blížící se k Rangúnu, aby roznášely smrt a zkázu. Mezi nimi a barmským hlavním městem stojíte v této chvíli jen vy.

Situace:
- Piloti AVG mají iniciativu, RAF hraje po nich, Japonci jedou jako poslední.
- V této misi startují piloti AVG proti protivníkovi, kterého odhalily radary na poslední chvíli. Neměli dost času nabrat dostatečnou výšku, každý z Tomahawků má tak k dispozici jen 1 žeton Výšky.

Spojenecké letouny:
- AVG (hráči) – 5 letounů P-40 ze „Ztraceného roje" (2. letka „Panda Bears")
- RAF (Vypravěč) - 2 letouny Brewster Buffalo (67 Squadron) - oba piloti jsou Nováčci (Pilotáž/Střelba: 2/1)

Nepřátelské letouny:
- IJAAF (Vypravěč) - 3 letouny Micubiši Ki-21 „Sally" (60.,62. a 98. *sentaj*) – všichni piloti jsou veteráni (Pilotáž/Střelba: 3/2), střelci mají Střelbu 1
- IJAAF (Vypravěč) – 6 letounů Micubiši Ki-30 „Ann" (31. *sentaj*) – všichni piloti jsou veteráni (Pilotáž/Střelba: 3/2), střelci mají Střelbu 1 / Taktika: Bombardéry poletí celou misi přímo k cíli (akce pokračovat k cíli), sedmé kolo odhodí bomby (jejich akcí bude odhodit bomby) a pak se pokusí uniknout (začnou se snažit shromáždit tři únikové žetony).
- IJAAF (Vypravěč) – 6 letouny Nakadžima Ki-27 „Nate" (77. *sentaj*) - všichni piloti jsou veteráni, vedoucí trojic mají Střelbu zvýšenou o 1 (Pilotáž/Střelba: 3/3) / Taktika: Stíhače se budou snažit bránit bombardéry – jedna šótaj přímo, druhá zkusí přímo napadnout nepřátele, aby je zatáhla do boje a donutila soustředit se na ně a ne na bombardéry.

Historická mise: 23. prosinec, 1941
Nálet proti Rangúnu připravil generál Mičio Sugawara a jeho cílem byly letiště Mingaladon a centrum města Rangún. V souladu s tehdejšími vojenskými strategiemi plánoval zničením jádrových oblastí města vyvolat teror a paniku mezi obyvateli ve snaze podlomit jejich vůli k vedení války. Japonci poslali do vzduchu 80 bombardérů a 30 stíhačů z letišť v Indočíně a Thajsku.

Japonské stroje letěly dvou vlnách, přičemž spojenečtí piloti se střetli s první vlnou. Druhá vlna bombardovala své cíle bez odporu, protože Britové a Američané neměli dost letadel, které by proti nim poslali. Varováni radarem před blížícími se nepřáteli poslala AVG do vzduchu 12 Tomahawků a RAF vyslala 15 Buffal.

V bitvě sestřelili američtí piloti 7 bombardérů a poškodili mnoho dalších, jeden další havaroval na zpáteční cestě do džungle (celkové ztráty tak činily 8 dvoumotorových bombardérů). Za tento úspěch zaplatili ztrátou 4 letounů a smrtí dvou pilotů (první bojovou ztrátou AVG byl pilot Hank Gilbert). RAF poškodila několik bombardérů, ale nepřipsali si žádný sestřel.

Navzdory snaze spojeneckých pilotů se Japoncům podařilo tvrdě zasáhnout všechny jejich cíle. 62. sentaj bombardovala letiště Mingaladon, zničila na zemi několik letounů, operační středisko, hangáry a zásobníky paliva. Na zemi zahynulo 17 členů pozemního personálu. 98. a 60. sentaj bombardovaly jádrové oblasti města a jejich zápalné a tříštivé bomby srovnaly se zemí téměř tři pětiny dřevěných budov, ve kterých zahynulo mnoho obyvatel. Při útěku před ohněm a padajícími domy bylo také mnoho civilistů ušlapáno v davu. Celkem se civilní ztráty odhadují na 1000 až 2000 mrtvých. Kolem odpoledne ještě nebyly mrtvoly uklizeny, ležely v horkém tropickém slunci na ulicích a zápach rozkladu prosycoval vzduch.

Klíčové doky byly paralyzovány, protože dělníci utekli z města a veřejná doprava přestala fungovat. Čtvrť, která přiléhala k dokům samotným, lehla popelem a černý dým zakrýval nebe nad městem. Civilní obrana na mnoha místech přestala fungovat, když její členové uprchli, hasiči si ale vedli v krizi dobře a zachránili zbytek města před ohněm. Nálet šokoval veřejnost a mnoho lidí uprchlo do okolních džunglí, další se svým skromným majetkem uprchli do Prome na severu.

2. mise (Boží hod vánoční)
25. prosinec 1941 (čtvrtek, Boží hod vánoční)

Z rádia se ozývají koledy hrané na gramofonu, který se mechanikům podařilo někde „získat po cestě". Drobné dárky, které jste si s ostatními vyměnili a myšlenka na pečeného krocana, kterého Arvid Olson slíbil na večeři, vám skoro dovolila zapomenout na leteckou bitvu před dvěma dny... když se najednou rozeřvaly letecké motory. Brewster Buffala britských pilotů rolují v oblacích prachu na start. Stejně jako při prvním náletu vám nikdo nedal vědět co se děje, protože ti mizerní Angličané se nad AVG povyšují a dávají jasně, že vás nepotřebují... ale protože RAF má radar, předpokládáte, že nepřátelé se blíží. Vánoční nálada se v mžiku ztratila v rachotu motorů, které mechanici nahazují, a vy rychle běžíte k mašinám, zatímco na obzoru se objevují drobné tečky přilétávajících japonských strojů...

Situace:
- Piloti AVG mají iniciativu, RAF hraje po nich, Japonci jedou jako poslední.
- V této misi startují piloti AVG proti protivníkovi, kterého odhalily radary dál od cíle a mohli tak nabrat před bojem dostatečnou výšku. Každý z Tomahawků má tak na začátku souboje k dispozici 3 žetony Výšky.

Spojenecké letouny:
- AVG (hráči) - „Ztracený roj" (2. letka „Panda Bears")
- RAF (Vypravěč) - 3 letouny Brewster Buffalo (67 Squadron) - oba piloti jsou Veteráni (Pilotáž/Střelba: 3/2)

Nepřátelské letouny:
- IJAAF (Vypravěč) – 8 letounů Micubiši Ki-30 „Ann" (31. *sentaj*) – všichni piloti jsou veteráni (Pilotáž/Střelba: 3/2), střelci mají Střelbu 1 / Taktika: Bombardéry poletí celou misi přímo k cíli (akce pokračovat k cíli), osmé kolo odhodí bomby (jejich akcí bude odhodit bomby) a pak se pokusí uniknout (začnou se snažit shromáždit tři únikové žetony).
- IJAAF (Vypravěč) – 6 letounů Nakadžima Ki-43 „Oskar" (64. *sentaj*) - všichni piloti jsou veteráni, vedoucí trojic mají Střelbu zvýšenou o 1 (Pilotáž/Střelba: 3/3) - stíhačky se opozdily, na bojišti se objeví až druhé kolo (objeví se a provedou své akce)

Historická mise: 25. prosinec, 1941
Dva dny po prvním velkém náletu na Rangún se na Boží hod vánoční Japonci rozhodli provést další mohutný útok jak proti městu, tak proti letišti Mingalodon. Tentokrát nasadili celkem 63 bombardérů a jako doprovod letělo 25 moderních stíhačů Nakadžima Ki-43 „Oskar" ze 64. Sentaj (jednotka plukovníka Tateo Katōa). AVG poslala do vzduchu 14 P-40, sestřelila 15 bombardérů a ztratila dva vlastní stroje (jejich piloti přežili), zatímco RAF vyslala 16 Buffal a sestřelila 7 nepřátel, přičemž sami ztratili 9 letadel a 6 pilotů. Po tomto náletu zůstalo AVG jen 11 letuschopných strojů, letiště Mingalodon bylo opět bombardováno a 8 dalších Buffal bylo zničeno na zemi.
Navzdory odvážné obraně se Japoncům opět podařilo způsobit těžké škody ve městě i na letištním zařízení. V reakci na úspěchy Američanů začala RAF konečně spolupracovat a sdílet s Američany rádiové frekvence strojů, stejně jako zásoby.

Fáze kampaně

Fáze 1: Obrana Rangúnu

11. prosinec 1941 – 24. leden 1942

Základna: Mingaladon

Byla to velká a klíčová letecká základna RAF, která sloužila k obraně Rangúnu a jižní Barmy. Nacházela se 15 mil na sever od Rangúnu a sestávala se ze tří protínajících ranvejí, které tvořily velký trojúhelník. Brewster Buffala ze 67. letky (většina pilotů byli Novozélanďané) parkovala na severním konci letištní severo-jižní přistávací dráhy, AVG pak využívala východní konec protínající východo-západní ranveje.

Poté, co 11. prosince 1942 japonská armáda překročila barmské hranice ze Siamu, přesunula se 3. letka (Hells Angels) a spolu s ní také zatoulaný Ztracený roj (za jehož piloty hrají hráči) na letiště Mingaladon u Rangúnu, aby pomohl bránit Barmu a hlavní město proti japonským leteckým útokům. Od začátku invaze tak piloti AVG brání letiště a město proti masivním náletům japonského letectva v zoufalých a zuřivých obranných bitvách proti ohromné přesile. Po 3. lednu první letku po těžkých ztrátách vystřídali piloti 2. letky (Panda Bears), ke kterým se Ztracený roj opět připojil.

Historické události:

- 7. prosinec 1942 – Japonské námořnictvo podniklo útok na Pearl Harbor.
- 8. prosinec 1942 – USA a Velká Británie vyhlásily válku Japonsku, zatímco japonská armáda se vylodila v Thajsku a napadla Malajsii.
- 10. prosinec 1942 – Japonské bombardéry potopily u Singapuru britské bitevní lodi HMS Prince of Wales a HMS Repulse. Kromě několika přeživších amerických lodí z náletu na Pearl Harbor (které se ale rychle stahovaly do Kalifornie) nezůstaly v Indickém nebo Tichém oceánu žádné spojenecké lodě, které by se mohly Japoncům postavit. Japonci se také vylodili na Filipínách a obsadili Guam.
- 11. prosinec 1942 – Japonská letadla napadla letiště v Tavoy a japonská 15. armáda pod velením Shojiro Iidi překročila barmské hranice ze Siamu. Létající tygři se začali přesouvat do Rangúnu, aby pomohli vzdorovat invazi.
- 20. prosinec 1941 – Deset bombardérů Kawasaki Ki-48 „Lily“ 21. *hikōtai* z Bangkoku zaútočilo na Kchun-ming. Vyrazily proti nim stroje 2. a 3. letky – japonské bombardéry odhodily bomby ještě před městem, 3 byly sestřeleny a 1 havaroval cestou na základnu (jedna P-40 havarovala při přistání a byla rozebrána na náhradní díly).
- 23. prosinec 1941 – Těžké bombardéry Mitsubishi Ki-21 „Sally“ 60., 62. a 98. *sentaj* a jednomotorové Mitsubishi Ki-30 „Ann“ s doprovodem strojů Nakajima Ki-27 „Nate“ ze 77. *sentaj* zaútočily na Rangún. AVG sestřelila 8 Ki-21, ztratila 3 stroje a 2 piloty, zatímco RAF protivníka nenašla. Na zemi byly zničeny 2 Buffala a dva stroje P-40, zatímco v Rangúnu zahynulo na 1000 civilistů. V reakci na nálet začaly v Rangúnu nepokoje, všude byli uprchlíci a kuchaři AVG utekli (piloti pak dál žili na dietě sestávající z chleba a plechovek piva po několik dalších dní).
- 25. prosince 1941 – Japonské bombardéry s doprovodem (63 bombardérů a 25 stíhačů, posílené o Ki-21 z 12. *sentaj* a Nakajima Ki-43 „Oskar“ ze 64. *sentaj* (jednotka plukovníka Tateo Katōa)) napadla opět Rangún. AVG poslala do vzduchu 14 P-40. Sestřelila 15 bombardérů a ztratila dva stroje (piloti přežili). RAF vyslala 16 strojů Buffalo a sestřelila 7 nepřátel, přičemž sami ztratili 9 letadel a 6 pilotů. Po náletu měla AVG jen 11 letuschopných strojů, letiště Mingalodon bylo opět bombardováno a 8 strojů Buffalo bylo zničeno na zemi. V reakci na úspěch AVG konečně RAF začala spolupracovat a sdílet frekvence strojů, stejně jako zásoby.
- 25. prosince 1942 – Hong Kong kapituloval.
- 27. prosinec 1942 – Japonci bombardovali Manilu, hlavní město Filipín.
- 3. leden 1942 – Čtyři stroje P-40 napadly Japonci okupovanou thajskou základnu Tak asi 170 mil od Rangúnu (4 japonské letouny byly zničeny na zemi, dva ve vzduchu).
- 4. leden 1942 – Ráno podnikli Japonci útok proti letištím užívaným RAF a AVG (způsobeny byly jen malé škody, protože AVG každou noc uskladňovala letadla na menších drahách v okolí, namísto v Mingaladonu). Stíhače AVG protivníka ve vzduchu nezastihly. V poledne startovalo 14 letounů AVG proti dalšímu japonskému náletu. AVG ztratila 3 stroje, všichni piloti zranění, ale přežili. Podařilo se jim sestřelit 1 japonský stroj. V noci odstartovaly 3 P-40 proti nočnímu náletu, ale nezaznamenaly žádný úspěch.

- 7. leden 1942 – Japonci napadli Bataan na Filipínách.
- 11. leden 1942 – Japonci obsadili Nizozemskou východní Indii a Nizozemské Borneo.
- 16. leden 1942 – Japonci překročili hranice do Barmy, aby uzavřeli Barmskou cestu a donutili Čínu kapitulovat.
- 20. leden 1942 – AVG doprovázela britské bombardéry při náletu na Meshot v Thajsku (asi 160 mil východně). Cestou byli zaskočeni 8 japonskými letouny a 1 pilot AVG byl ztracen. Japonci toho dne obsadili Tavoy na jihu Barmy.
- 21. leden 1942 – Další doprovod bombardérů do Taku (cesta celkem 400 mil). Cestou nepotkali žádné nepřátele.
- 22. leden 1942 – Japonská 55. divize zaútočila skrze průsmyk Kawkareik z Rehaengu v Siamu a tlačila před sebou indickou 17. divizi pod velením britského generálmajora Johna Smythe.
- 23. leden 1942 – Japonci obsadili základnu Rabaul na Nové Británii a pokračovali v obsazování Šalamounových ostrovů. Vylodili se na Bougainville, největším ostrovu souostroví.
- 24. leden 1942 –Šest Ki-21 ze 14. *sentaj*, doprovázeno několika Ki-27, napadlo letiště Mingalodon (všechny útočící Ki-21 byly sestřeleny AVG a RAF).

Fáze 2: Převzetí iniciativy
25. leden – 28. únor 1942

Základna: Mingaladon
Byla to velká a klíčová letecká základna RAF, která sloužila k obraně Rangúnu a jižní Barmy. Nacházela se 15 mil na sever od Rangúnu a sestávala se ze tří protínajících ranvejí, které tvořily velký trojúhelník. Brewster Buffala ze 67. letky (většina pilotů byli Novozélanďané) parkovala na severním konci letištní severo-jižní přistávací dráhy, AVG pak využívala východní konec protínající východo-západní ranveje.

Piloti stále startují z letiště Mingaladon, zatímco se v průběhu února situace okolo nich nadále zhoršuje. Japonci proudí do Barmy a postupují k hlavnímu městu, zatímco dobývají jednu spojeneckou kolonii za druhou. AVG se rozhodla převzít iniciativu a z obrany přejít do útoku. Piloti tak kromě obrany Rangúnu startovali také k postřelování letiť používaných japonskými letouny v dosahu jejich doletu, stejně jako doprovody britských bombardérů (AVG vlastní bombardéry neměla a Kittyhawky, které používali v této době, nemohly nosit podvěšené bomby).

Historické události:
- 26. leden 1942 – Další velká bitva, během níž zahynul ‚Cokey' Hoffman. Byl to původně námořní letec, nejstarší a nejzkušenější z pilotů AVG. Jeho ztráta byla pro americké piloty citelná.
- 28. leden 1942 – 16 P-40 AVG a 2 stíhači RAF zastavili skupinu japonských stíhačů sestávající ze 37 Ki-27. Byly sestřeleny 3 Ki-27 výměnou za 2 zničené P-40.
- 29. leden 1942 – 20 Ki-27 ze 70. *sentaje* se do cesty postavilo 8 P-40 a 2 Hawker Hurricany. Celkem 4 Ki-27 sestřeleny bez vlastní ztráty na straně Spojenců.
- 30. leden 1942 – Britové se stáhli z Malajsie na ostrov Singapur a jeho obležení začalo.
- 2. únor 1942 – Japonci se vylodili na Jávě v Nizozemské východní Indii.
- 16. únor 1942 – Piloti AVG se dozvěděli, že Singapur předchozího dne kapituloval.
- 17. únor 1942 – Svatba pilota AVG, Johna Petacha, a Emmy Jane Fosterové. Nevěsta měla na oku monokl z cvičného pěst-

ního zápasu s plukovníkem Chennaultem.
- 19. únor 1942 – Velký a zničující japonský nálet na Darwin v Austrálii. Japonci se vylodili na Bali.
- 21. únor 1942 – 6 Tomahawků doprovázely britské Blenheimy nad salwinskou frontu. Vletěli náhodou mezi 23 Nates ze 77. *sentaje*, které doprovázely lehké bombardéry ze 31. *sentaje*.
- 23. únor 1942 – První japonský útok na americkou pevninu – japonská ponorka ostřelovala rovnou rafinerii u Santa Barbary v Kalifornii.
- 26. únor 1942 – První americká letadlová loď, USS Langley, byla potopena japonskými bombardéry.
- 26. únor 1942 – 8 P-40 vyrazilo postřelovat letiště Moulmein (z 8 jen 7 vzlétlo). Několik nepřátel bylo zničeno na zemi a ve vzduchu (tři letouny startovaly, zrovna když se piloti AVG blížili).

Fáze 3: Zoufalá obrana
1. březen – 23. březen 1942

Základna: Magwe
Základna Magwe v údolí Iravádí ležela 483 kilometrů severně od Mingaladon a na jih od Mandalaj. V době začátku války byla stále ve výstavbě a většina budova a zařízení stále nebyla dobudována. Chyběly jí jakékoli opravárenské kapacity a protiletadlová obrana byla jen provizorní. Personál RAF zprovoznil na základně radar, který odvezli z Mingalodonu při ústupu, ale ten pokrýval pouze jihovýchodní přístupové oblasti k letišti. Vzhledem k tomu, že postupující japonské pozemní síly ohrožovaly letiště v Toungoo, zůstávala Magwe jako jediná větší letecká základna v severní Barmě. Byla proto využívána jako dopravní uzel pro leteckou evakuaci klíčových členů britského personálu a civilistů do Indie. Kromě stíhaček AVG a Blenheimů RAF tak z přeplněných ranvejí neustále startovaly a přistávaly dopravní letouny CNAC, které přispívaly k chaosu a zmatku na zemi.

Po opuštění Rangúnu a letiště Mingaladon, které byly v dosahu japonských pozemních jednotek, přesunula se AVG na polní letiště Magwe. To se nepovedlo před vypuknutím bojů dobudovat a chybělo prakticky všechno, na co se dá pomyslet, včetně systémů včasné výstrahy a protiletadlové obrany. Plukovník Chennault věděl, že i jeden nálet může být pro základnu smtelný. Rozhodl se proto pokračovat v taktice útoků na všechny nepřátele v dosahu ve snaze udržet letiště co nejdéle v provozu a získat tak čas pro evakuaci civilistů a klíčového personálu, kterou prováděla spojenecká letadla. Několik těžkých náletů 21. a 22. března zasáhly letiště nepřipravené, jak se plukovník obával a vyřadily je z provozu. AVG musela ustupovat dál na sever.

Historické události:
- 1. březen 1942 – Skončila Bitva v jávském moři, která dopadla těžkou porážkou Američanů (a potopením USS Houston, největší americké válečné lodi na Dálném východě).
- 1. březen 1942 – Jak se Japonci přibližovali k Rangúnu, čínská 5. a 6. armáda vyrazily z jižní Číny přes barmskou hranici na pomoc ustupujícím Britům.
- 6. březen 1942 – Japonská armáda dosáhla předměstí Rangúnu.

- 7. březen 1942 – Britové evakuovali Rangún. Ustupující vojáci zničili zařízení přístavu, aby zabránili jeho využití nepřítelem. Japonská armáda se také vylodila na Salamaua a Lae na Nové Guineji.
- 8. březen 1942 – Nizozemská posádka na Jávě se vzdala Japoncům.
- 8. březen 1942 – Dvoustá divize čínské páté armády dorazila k Toungoo, aby převzala obranné pozice od britských vojáků.
- 13. březen 1942 – 3 americké bombardéry B-17 přiletěly evakuovat ženy a děti příslušníků RAF z Magwe.
- 14. březen 1942 – 2 P-40 postřelovaly letiště v Kyaikto (na zpáteční cestě se zastavily v Toungoo na oběd a dotankování).
- 18. březen 1942 – Při úsvitu dosáhlo asi dvě sta japonských vojáků ze 143. regimentu Pyu a padli do čínské pasti, přičemž za sebou nechali třicet mrtvých. V očekávání japonského protiútoku se Číňané stáhli k Oktwinu několik kilometrů na jih. Japonci obsadili Pyu následující den.
- 19. březen 1942 - 2 piloti AVG napadli základnu Moulmein (250 mil od Magwe, mnohem dál, než se Japonci domnívali, že mohou P-40 zaútočit) a postřelováním zničili 15-20 nepřátelských strojů na dráze.
- 20. březen 1942 – Malá skupina britských Blenheimů a stíhačů napadla Mingaladon a zničila na zemi 28 japonských letadel.
- 21. březen 1942 – Černý den pro AVG. Japonci napadli ve dvou vlnách město a letiště (v každé bylo 27 bombardérů a k tomu doprovod 40 stíhačů). Jeden P-40 byl sestřelen (ale jeho pilot přežil), obránci také sestřelili několik Japonců. Nálety ale poškodily letiště a na zemi bylo zničeno několik Blenheimů a Hurricanů. Jeden pilot AVG a dva mechanici byli na zemi těžce zraněni střepinami (jeden z nich, John Fauth, nad ránem zemřel).
- 22. březen 1942 - 122. regiment japonské 55. divize napadl obranu kolem Oktwinu, ale čínská 200. divize udržela své pozice.
- 22. březen 1942 – Během ranního náletu útočilo 22 japonských bombardérů doprovázených rojem stíhačů. Žádnému z pilotů AVG se nepodařilo proti hrozbě odstartovat. Naštěstí nebyl nikdo zraněn, ale postřelování a bomby těžce poškodily mnoho strojů. Odpoledne přiletěl letoun DC-3, který evakuoval oba zraněné do Kalkaty. Krátce na to, co odletěl, začal další nálet, který vedlo 53 japonských bombardérů a další skupina stíhačů. Nálet zničil na zemi všechny britské bombardéry Blenheim a většinu P-40. Jen 4 z nich zůstaly provozuschopné.
- 23. březen 1942 – Letiště nebylo nadále možné bránit. Ve 4:30 ráno byla zahájena evakuace přes čínskou hranici do Loiwing.
- 23. březen 1942 – Po dvou dnech těžkých bojů se čínská dvoustá divize stáhla při západu slunce směrem k Taungoo.

Fáze 4: Morální mise
24. březen – 1. květen 1942

Základna: Loiwing
Nacházela se hned za barmskými hranicemi v čínské provincii Jün-nan. V horách jihovýchodní Číny ji vybudovala společnost Central Aircraft Manufacturing Company (CAMCO). Ta se také podílela na vytvoření AVG, pro jednotku sestavovala její letouny, opravovala je a vedla záznamy jednotky. U továrny stála krátká přistávací dráha, AVG také používala dvě přistávací dráhy v Suili (asi 8 km vzdušnou čarou, 15 km po silnici). Okolí připomínalo ze všeho nejvíce konvenční americké maloměsto s bíle natřenými domky amerického stylu. CAMCO se pokusilo postavit v městečku také továrnu na letadla. Když vypukla válka, ještě ale nebyla dokončena, takže nikdy žádné letadla nevyrobila. Ukázala se ale prvotřídním zařízením pro údržbu letadel a jejich opravu – sloužila pro AVG jako hlavní opravárenské dílny.

AVG ustoupila za čínské hranice do provincie Jün-nan do městečka Loiwing, ve které byla základna společnosti CAMCO, přistávací dráhy a opravárenské dílny pro jednotku. Odsud létali mise na podporu čínských oddílů, které byly stále v severní Barmě a bojovaly proti postupujícím Japoncům. Jejich obrana a morálka se hroutily, piloti tak museli létat nechvalně známé „morální mise“ při kterých se ukazovali vojákům na zemi. Po několika týdnech létání těchto misí se piloti vzbouřili a tyto mise byly potichu zrušeny. Kvůli rychlému postupu japonských pozemních sil musel být Loiwing začátkem května opuštěn a přenechán nepříteli. AVG pokračovala v dlouhém ústupu hlouběji do čínského území.

Historické události:
- 25. březen 1942 – Japonci zahájili mohutný útok na Toungoo, které minulého dne obklopili ze tří stran. Čínská dvoustá divize, která ji bránila, ale držela pozice a rozhořely se brutální boje dům od domu, při kterém Japonci nemohli uplatnit svou drtivou palebnou převahu.
- 29. březen 1942 – Japonci se probili k centru Toungoo a k večeru rozkázal generálmajor Dai Anlan čínským obráncům, aby ustoupili z města a přesunuli se na sever k Yedashe, kde zaujali nové obranné pozice a připojila se k nim čínská Nová 22. divize.

- 3. duben 1942 – 20 Oskarů vyrazilo proti letišti v Loiwing, které nyní AVG a RAF využívalo. P-40 a Hurricany jim vyrazily vstříc a sestřelily 8 Oskarů bez vlastní ztráty.
- začátek dubna 1942 – Svatba ‚Fearless Freddie‘ Hodgese a Dareen, stenografky jednotky, přerušená leteckým poplachem, když všichni museli do krytů. Naštěstí Japonci nedoletěli až nad letiště a svatební párty tak mohla pokračovat.
- 5. duben 1942 – Japonci provedli mohutný nálet na anglickou námořní základnu a město Colombo na Cejlonu. Japonská letadla potopila dva těžké křižníky, jeden pomocný křižník a dva torpédoborce.
- 6. duben 1942 – První američtí vojáci dorazili do Austrálie, aby ji bránili před případnou japonskou invazí.
- 8. duben 1942 – Japonci poslali nad letiště průzkumný letoun a kolem 13:00 dorazilo 13 stíhačů postřelovat přistávací dráhy. Krátce předtím přistál na letišti Blenheim a piloti PanAm, kteří na letiště přivezli dva nové stroje P-40E. Japonci je při nízkém náletu prostříleli a zničili ještě jeden další P-40. V té chvíli mezi ně vletěly P-40, které ráno startovaly a byly na větší výšce, navíc se tu náhodou objevily tři další P-40 z Kunmingu. Japonci ztratili v letecké bitvě 7 strojů bez jediné ztráty AVG ve vzduchu. Mezi mrtvými byl kapitán Amna Katsumi, japonské eso s 12 sestřely (první z velkých japonských pilotů, který padl ve válce).
- 8. duben 1942 – Japonci prolomili čínskou obranu u Yedashe po čtyřech dnech těžkých bojů.
- 9. duben 1942 – Japonská letadla provedla nálet na přístav v Trincomalee na Cejlonu a potopily letadlovou loď HMS Hermes, torpédoborec HMAS Vampire a korvetu HMS Hollyhock. Jeden bombardér úmyslně havaroval do ohromného zásobníku benzínu, který explodoval a hořel po sedm dní.
- 9. duben 1942 – Americké síly na Bataanu bezpodmínečně kapitulovaly do rukou Japonců. Během bataanského pochodu smrti, během kterého Japonci přesunuli zajatce do nového zajateckého tábora, zahynulo na 5 000 Američanů.
- 9. duben 1942 – Celkem 12 strojů Oscar ze 64. *sentaje* napadlo základnu v Loiwing. 4 Ki-43 byly sestřeleny výměnou za jeden P-40E zničený na zemi.
- 10. duben 1942 – Ráno, když mechanici zahřívali stroje na dráze, objevilo se 5 letounů, které zahájily nálet na letiště. Na dráze bylo vyrovnáno 24 P-40 a Japonci jich devět poškodili (4

byly ale do hodiny zase opraveny, zbytek pak toho dne později). Odpoledne se postřelování pokusilo zopakovat 7 letounů, ale piloti AVG 5 z nich sestřelili.

- 10. duben 1942 - Japonské pozemní síly obsadily Magwe, Meiktilu a Taunggi a ohrožovaly Yemangyaung, Mandalaj a Lashio. Britské síly byly na ústupu a zapálily ropná pole a vrty u Yemangyaung.

- 11. duben 1942 – Japonská 33. divize napadla indickou 48. brigádu, která bránila ropná pole u Yenangyaungu, přičemž k útoku použila ukořistěné britské tanky.

- 16. duben 1942 – Téměř 7000 spojeneckých obránců Yenangyaungu bylo odříznuto a obklíčeno japonskou armádou.

- 17. duben 1942 – K Yenangyaungu dorazila čínská 38. divize generála Sun Li-Jena, kterou posílila britská 7. obrněná brigáda. Společně zaútočili na jih, aby prolomili obklíčení.

- 18. duben 1942 – Doolitleův nálet na cíle v Japonsku.

- 18. duben 1942 - Když plukovník Chennault chtěl, aby AVG doprovodila skupinu Blenheimů na bombardování Chiengmai v Thajsku, piloti se vzbouřili. Byli nuceni létat časté „morální mise“, při kterých se ukazovali pozemním oddílům, aby zvedli jejich morálku. Tyto mise byly nebezpečné, nevděčné a nepřispívaly k válečnému úsilí. Piloti byl vyčerpaní z nepřetržitých bojů a s mizerným jídlem a ubytováním. ‚Tex‘ Hill se je pokusil přesvědčit, aby změnili názor a se třemi dalšími piloty se dokonce přihlásili, že poletí oni, ale ostatní piloti odmítli.

- 19. duben 1942 – Čínská 38. divize obsadila Twingon u Yenangyaungu a pak se probila do samotného města, ale ani s příchodem 1. barmské divize nemohly být pozice kolem města udrženy. Spojenecká vojska tak evakuaovala obklíčené vojáky a stáhla se čtyřicet mil na sever.

- 19. duben 1942 - Následujícího dne, v neděli, podalo 24 pilotů rezignace (Chennaultovi zbyli v Loiwing jen 4 piloti). Večer si je ‚Starouš‘ svolal v budově Amerického klubu a řekl jim, že jejich rezignace odmítá a pokud chtějí domů, budou muset dezertovat. To žádný z pilotů nechtěl udělat a Chennault se napříště tvářil, že rezignace nikdy neexistovaly.

- 22. duben 1942 - Tři dny po podání rezignací Chennault obdržel rádiovou zprávu od generalissima Čankajška, ve které stálo, že AVG mají být napříště používáni především k boji proti japonským letounům. Tím pádem byly „morální mise“ potichu zrušeny. O rezignacích už nepadlo ani slovo.

- 24. duben 1942 – První bombardovací mise AVG. 5 Tomahawků a 6 Kittyhawků (s protipěchotními bombami) napadly postupující kolony Watanabeho 56. divize, která se valila na Mandalaj. Zničili osm nákladních vozů a sestřelili jeden průzkumný letoun nad kolonou bez vlastní ztráty.

- 25. duben 1942 – Britští generálové Alexander, Slim a americký generál Stilwell se setkali v Kyaukse, 25 mil na jih od Mandalaj. Společně se dohodli na kompletním stažení spojeneckých vojáků z Barmy. Zbylé britské pozemní síly se měly stáhnout do Indie.

- 28. duben 1942 – ‚Tex‘ Hill and Arvid Olson vedli 15 P-40 proti 27 bombardérům s doprovodem Oskarů, které mířily na Loiwing. AVG sestřelila 22 Oskarů bez vlastní ztráty.

- 29. duben 1942 – Japonci dosáhli Loiwing.

- 29. duben 1942 – Toho dne byly 41. narozeniny japonského císaře, ke kterým plánovali Japonci obsadit Lashio. Aby zajistili bezpečnost operace, poslali 24 bombardérů Sally a 20 Oskarů proti Loiwing. Plukovník Chennault ale dopředu věděl, že tento den může očekávat něco velkého, a poslal 17 P-40, aby podpořili čínskou armádu, která Lashio bránila. Obě letecké skupiny se náhodou potkaly po cestě a strhla se velká letecká bitva. Přes tuhou obranu bylo Lashio k poslednímu obsazeno japonskou 56. pěší divizí.

- 1. květen 1942 – Japonci obsadili Loiwing a Madalaj v Barmě. Čínský ústup se proměnil v úprk a uprchlíci a vojáci prchali skrz Pao-šan, když jej bombardovaly japonské bombardéry a zabily mnoho lidí, včetně jednoho pilota AVG.

Fáze 5: Obrana hranice
2.-15 květen 1942

Základna: Pao-šan
Pao-šan se nachází v jihovýchodní části provincie Jün-nan, na Barmské cestě mezi Mandalaj a Kchun-mingem. Je obklopeno ze všech čtyř stran horami (samotný název Pao-šan znamená v překladu „Chráněno horami"). Asi patnáct kilometrů od města se nachází budhistický klášter Wo Fo Si, kde v jeskyni leží největší odpočívající socha Budhy v Číně. Letiště v Pao-šanu bylo prašné a podmínky byly obtížné. Základna neměla radar a včasné hlášení náletu bylo obtížné, postrádala také protiletadlovou obranu.

Piloti AVG z Pao-šanu startovali proti náletům, ale také se snažili útočit na japonské cíle v Barmě i jinde. Mezi sedmým a jedenáctým květnem se jednotce podařilo zastihnout oddíly 56. japonské pěší divize v namačkané v rokli, zatímco čekali na dobudování pontonového mostu přes řeku Salwin. AVG spolu s čínskými letouny proti nim prováděly nálety ve dne v noci, dokud je stálé útoky a rostoucí ztráty nedonutily další postup vzdát a stáhnout se zpět do Wantingu. Japoncům se už znovu nepodařilo překonat řeku Salwin a jejich postup do Číny se na této frontě zastavil.

Historické události:
- 2. květen 1942 – Celkem 9 P-40 napadlo skupinu japonských bombardérů směřujících na Pao-šan a osm jich sestřelili. Druhá skupina bombardérů raději odhodila bomby a otočila se před dosažením cíle.
- 5. květen 1942 – Sakaguchiho regiment 56. japonské divize zahájil postup na Kchun-ming a Čchung-čching skrze údolí řeky Salwin. Ustupující čínská 36. divize za sebou vyhodila do povětří most a po jeho zničení zůstali Japonci na západní straně řeky, namačkáni v úzké a dlouhé rokli. Jejich kolona byla roztažena na 20 mil. Zastavili se a čekali na ženisty, kteří by mohli postavit pontonové mosty a oni mohli pokračovat na Kchun-ming.
- 6. květen 1942 – Japonci dobyli Corregidor na Filipínách a generál Wainwright podepsal bezpodmínečnou kapitulaci za všechny americké a filipínské síly na Filipínách.
- 7. květen 1942 – Čtyři stroje P-40 s ruskými 570 librovými bombami napadly pontonový most přes řeku Salwin, zničily ho a opět uvěznily Japonce mezi troskami mostu a vstupem do průsmyku. Během následujících 4 dnů létalo proti Japoncům vše, co mělo křídla (P-40 AVG, čínské stroje Curtiss Hawk s jedním kulometem a jedinou bombou, a dokonce i staré ruské stroje Tupolev SB).
- 8. květen 1942 – První velká porážka Japonců – v Bitvě v Korálovém moři Američané donutili japonské námořní síly ustoupit a zabránili invazi na Port Moresby na Nové Gunieji.
- 8. květen 1942 – Japonští vojáci obsadili Myitkyin v Barmě.
- 10. květen 1942 – Vojáci thajského kolaborantského režimu překročili barmské hranice a začali obsazovat barmský stát Šan, aby jej připojili k Thajsku.
- 12. květen 1942 – V Barmě začal monzun, který na jednu stranu zpomalil ústup spojeneckých vojáků do Indie, na druhou stranu zastavil japonské pokusy útočit na ustupující kolony ze vzduchu.
- 12. květen 1942 – Šest P-40 přeletělo pozdě večer z Kchun-mingu na bývalou čínskou tréninkovou plochu sto kilometrů od základny Gia Lam v Hanoji (a 100 kilometrů hluboko v Japonci okupovaném území), přespali a ráno napadli Gia Lam. Zde zničili transportní letadlo se štábními důstojníky, 10 dalších letadel, poškodili 15 dalších a bombami rozryli ranvej. Ztratili 1 letadlo i s pilotem.

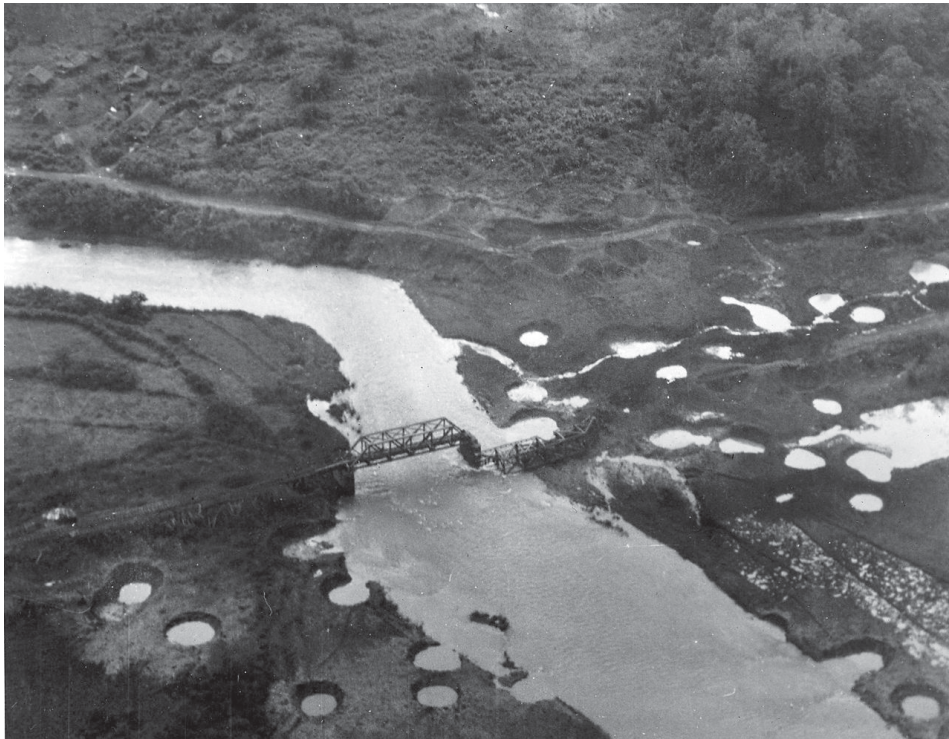

Fáze 6: Jižní Čína
16. květen – 4. červenec 1942

Základna: Kchun-ming
Kchun-ming je hlavní město provincie Jün-nan, které se nachází na březích jezera Dian, obklopené chrámy a vápencovými kopci a skalními útvary. Se začátkem čínsko-japonské války sem uprchlo mnoho lidí z ohrožených oblastí a čínská vláda sem evakuovala univerzity, instituce a průmyslové továrny, které zde (tehdy mimo dosah japonských letounů) byly opět sestaveny. Během války sloužil Kchun-ming jako důležitá výrobní a průmyslová základna pro čínskou vládu sídlící v Čchung-čchingu.
Z města bylo na letiště asi dvacet minut jízdy. Letecká základna byla ohromná a moderní, přistávaly tu neustále letouny CNAC, přivážející zásoby z Indie přes horské hřebeny Himalájí. V Kchnun-mingu byli piloti ubytováni v bývalé studentské koleji univerzity. Několik pilotů na pokoji mělo na pomoc chlapce, který jim uklízel a pral prádlo. Vyhřívání v místnosti zajišťoval kotlík na uhlí, protože teplota často padala k nule. V budově byl bar, kde podávali velice špatné pivo, ale jídlo na základně bylo na druhou stranu velice chutné.

Základna: Kuej-lin
Provizorní letiště bylo umístěno mezi skupinou horských vrcholů, které se tyčily jako 250 metrů vysoké samostatné monolity nad rovinatá rýžová pole jako v nějakém divokém opiovém snu. Byly tak blízko, že blokovaly přístup z obou stran na letiště a přistávající pilot se musel vymotat mezi nimi, nebo klesat nekonečným kroužením. Dráha sama byla pokryta drceným kamením, které čínští kulijové museli stále urovnávat a válcovat. Letadla byla ukryta v jeskyních a kamenných budovách dostatečně velkých, aby se do nich vešla B-17. Piloti a mužstvo byli ubytováni v osm kilometrů vzdálené základně, která se opírala o skalní stěnu. Ubytovna měla kamenné základy a byla ze dřeva. Měli sprchy, jídelnu a klubovnu s kulečníkem. Protiletadlový kryt byl v jedné z jeskyní.

Základna: Cheng-jang
Malé město čtvercového tvaru Cheng-jang se nacházelo uprostřed jihovýchodních plání a rýžových políček provincie Chu-nan, na jih od úpatí hory Cheng.
Piloti byli ubytováni v třípatrové budově asi tři kilometry od letiště, která vypadala jako univerzitní koleje. Byl to důležitý železniční uzel a křižovatka spojující provincie Chu-nan, Ťiang-si, Kuang-si a Kuej-čou. Představovalo také bránu do jihovýchodní Číny.
Stejně jako v Kuej-linu bylo letiště o málo víc než jen provizorní přistávací dráha vytvořená z drceného kamení a bahna, které udržovala armáda kulijů. Nebyly tam žádné hangáry nebo úkryty pro letadla, mechanici museli na opravách letadel pracovat po nocích za svitu čmoudících kerosinových lamp. Piloti byli ubytovaní v třípatrové budově asi tři kilometry od letiště, která nejvíce ze všeho připomínala studentské koleje. Strava se sestávala z jednotvárné kombinace vepřového, fazolí a rýže. Většina mechaniků a pilotů tu trpěla dyzenterií, žloutenkou a malárií.

Když se japonská pozemní ofenziva proti Pao-šanu zastavila, mohl plukovník Chennault přemístit AVG k ochraně důležitých čínských měst a boji proti Japoncům v jižní a jihovýchodní Číně. Začátkem června tak plukovník rozdělil plukovník AVG na několik skupin a přemístil je na různá místa. 1. letka ‚Adam and Eves' byla umístěna ve východní Číně, 2. letka ‚Panda Bears' se přesunula na letiště Pei-ši u Čchung-čchingu (dočasné hlavní město čínské republiky), aby ho chránili přes letní bombardovací sezónu a 3. letka ‚Hells Angels' měla bránit Kchun-ming s 14 piloty a 8 Tomahawky. V Číně AVG sloužila až do vypršení jejich roční smlouvy 4. července 1942, kdy byla jednotka rozpuštěna a nahrazena 23. stíhací skupinou amerického letectva.

Historické události:
- 22. květen 1942 – Letouny AVG napadly japonská dělostřelecká postavení u Pao-šanu. Jeden stroj i s pilotem byli ztraceni.
- 26. květen 1942 – Evakuace z Barmy byla dokončena a všechny britské oddíly ustoupily do Indie. S nimi ustoupila i 33. čínská divize generála Sun Li-Jena. Ostatní čínské oddíly pod velením generála Du Yuminga se pokusily ustoupit zpět přes čínskou horskou hranici a více než polovina jich při tom zahynula.
- 7. červen 1942 – Japonci se vylodili na Aleutských ostrovech, výsostném území Spojených států amerických.
- 9. červen 1942 – První letka se přesunula do Kuej-linu. Japonci dlouhodobě bombardovali Kuej-lin bez jakékoli opozice a útočili na civilní cíle s devastujícími následky. Piloti byli po

nočním přeletu probuzeni ranním bombardováním. Zbytek strojů dorazil další den odpoledne.

- 12. červen 1942 – Letouny AVG startovaly z Kuej-linu před svítáním v 5:20 a připravily se na třech výškových hladinách. V 6:00 se objevily japonské letouny (poprvé také dvoumotorové stíhačky) a piloti AVG jich deset sestřelili, než se jim podařilo uniknout. Na město nedopadla jediná bomba a vděční obyvatelé města pilotům další večer uspořádali večírek. Další den P-40 přeletěly nad městem na pozdrav.
- po 12. červnu 1942 – Druhá letka se přesunula na další pole u Cheng-jangu (po porážce u Kuej-linu se pozornost Japonců přesunula sem). Postřelovali nepřátelské pozice a nepřítel je pronásledoval až na letiště. Proto se sedm pilotů z první letky přesunulo do Cheng-jangu také, aby je kryli, až se budou za setmění vracet z plánované mise. Měli se hned poté přesunout zpět do Kuej-linu, ale kvůli špatnému počasí museli v Cheng-jangu zůstat deset dní. Japonci útočili na letiště v noci. Když se vyčasilo, čtyři piloti zamířili dál na sever na přistávací dráhu u Ling Lingu a i tam Japonci bombardovali jejich letiště.
- 22. červen 1942 – Piloti druhé letky startovali z Cheng-jangu nad řeku Jang-c'-tiang, kde postřelovaly japonský dělový člun (na jeho palubě zahynulo několik námořníků a kapitán Sumida) a tři menší plavidla. To samé odpoledne Japonci odpověděli útokem dvou letek Nates proti letišti – čínská síť včasného varování je ale zachytila a startovalo proti nim 6 Kittyhawků (s piloty ze všech letek).
- 4. červenec 1942 – Den nezávislosti a zároveň poslední mise AVG. Čtyři P-40 se u Cheng-jangu střetly s 12 nepřátelskými stroji, přičemž jich 6 sestřelili bez vlastní ztráty.

Dodatky

Spojenecké základny v Číně

Sui-chuan (jihovýchodní Čína)
Nan-hsiung (jihovýchodní Čína)
Cheng-jang (jihovýchodní Čína)
Ling-ling (jihovýchodní Čína)
Kuej-jin (jihovýchodní Čína)
Liu-čou (jihovýchodní Čína)
En-ši (centrální Čína u Čchung-čchingu)
Liang-šan (centrální Čína u Čchung-čchingu)
Čheng-tu (centrální Čína u Čchung-čchingu)
An-kchang (západní Čína)
Laohokow (západní Čína)
Nan-čchang (západní Čína)
Si-an (západní Čína)
Jen-an (západní Čína)
Kchun-ming (jihozápadní Čína, u hranic s Barmou)

Japonské základny

japonská letecká základna Gia Lam v Hanoji (Indočína), hlavní základna v okolí

japonská letecká základna v Chiang Mai (Thajsko)
japonská letecká základna Tak (Thajsko)
japonská přistávací dráha Memoh (Thajsko)
japonská letecká základna Phre (Thajsko)
velká japonská základna Lampang (Thajsko) – se třemi záložními přistávacími drahami asi deset kilometrů vzdálenými (Hang Chat na severozápadě od letiště, Ko Kha na jihozápadě a nejvzdálenější Mae Mo na severovýchodě)
letecká základna Khun Yuam (Thajsko)
japonská letecká základna Mae Hong Son (severozápad Thajska u barmských a čínských hranic)

Japonci okupovaná letecká základna Moulmein (Barma)
Japonci okupovaná letecká základna Mergui (Barma)
Japonci okupovaná letecká základna Myitkyina (Barma, poblíž čínských hranic)
Japonci okupovaná letecká základna Mingaladon (Barma)

Japonci okupovaná letecká základna Onbauk (Barma, na sever od Mandalaj)
Japonci okupovaná letecká základna Shwebo (Barma, na sever od Mandalaj)
Japonci okupovaná letecká základna Yeu (Barma, na sever od Mandalaj)
Japonci okupovaná letecká základna Budalin (Barma, na západ od Mandalaj)

Japonci okupovaná letecká základna Tavoy (Barma, jižně od Rangúnu)
Japonci okupovaná letecká základna Victoria Point (nejjižnější část Barmy)

Japonci okupovaná letecká základna Cheng-jang (Hengyang v Číně)

Někteří členové AVG

plukovník Claire Lee Chennault

Plukovník Chennault se narodil v roce 1890 a stal se pilotem. Ve třicátých letech byl členem akrobatického týmu „Tři muži na létající trapéze“. Stal se advokátem stíhacího letectva v době, kdy Spojené státy vsázely vše na hloubkové bombardování a pro neshody s velením musel odejít z aktivní služby. Do zálohy odešel v hodnosti kapitána. V roce 1937 odešel do Číny, kde trénoval čínské letce. Po vypuknutí druhé čínsko-japonské války se stal hlavním leteckým poradcem maršála Čankajška a s tajným svolením a pověřením Washingtonu vytvořil AVG, aby bojovala po boku čínské armády proti Japonsku.

Velel AVG v hodnosti plukovníka a po jejím rozpuštění znovu vstoupil do americké armády, nejprve v hodnosti plukovníka, později brigádního generála a generálmajora, velitele americké Čtrnácté letecké síly operující v Číně. Během celé války měl Chennault rozepře s americkým velitelem pozemních sil Josephem Stilwellem, který na rozdíl od něj nedůvěřoval Čankajškovi. Chennault se po válce vrátil do Číny a pokračoval v soukromé válce proti komunismu. S přebytečnými vojenskými stroji, které nakoupil, založil Civil Air Transport (později známá jako Air America), která zásobovala nacionalistické armády v boji proti komunistům až do konce čtyřicátých let. Později její piloti zásobovali francouzská vojska v Indočíně a vojska Kuomintangu v severní Barmě až do konce padesátých let. Air America pracovala jako civilní letecká zástěrka pro CIA během vietnamské války.

Claire Chennault se dvakrát oženil a měl deset dětí. Zemřel v roce 1958, devět dní po svém čestném povýšení na generálporučíka letectva.

David Lee („Tex“) Hill

Narodil se v Koreji v rodině presbyteriánských misionářů, ale vyrůstal v Texasu. Stal se námořním letcem a přijal nabídku plukovníka Chennaulta, aby se připojil k AVG. Tam byl nejprve velitelem roje, později druhé letky. Stal se jedním z největších es celé skupiny a než byla rozpuštěna, nastřádal 12 a ¼ vítězství nad japonskými letouny. Byl jedním z pouze pěti členů AVG, kteří vstoupili do následovníka skupiny, 23. stíhací skupiny USAAF. Získal hodnost majora a velel 75. stíhací letce, později jako plukovník 23. stíhací skupině. Než se vrátil do Spojených států ke konci roku 1944, sestřelil dalších šest japonských letadel. Obecně se má za to, že byl prvním pilotem, kterému se podařilo sestřelit japonský letoun v kokpitu P-51 Mustang.

Zúčastnil se ještě korejské války, během které létal bojové mise, a odešel do výslužby v hodnosti brigádního generála letectva. Zemřel ve věku 92 let v roce 2007 v Texasu.

Gregory „Pappy“ Boyington

Pilot námořní pěchoty, který se připojil k AVG a stal se velitelem roje. Sestřelil dva japonské stroje ve vzduchu a další 1,5 stroje zničil ve vzduchu. Na konci roku 1942 se vrátil zpět do řad námořní pěchoty jako major. Stal se později velícím důstojníkem 214. letky námořní pěchoty, známější pod svou přezdívkou ‚Černé ovce‘. Podařilo se mu v průběhu války sestřelit celkem 26 japonských strojů, než byl sám sestřelen a strávil 20 měsíců v zajateckém táboře.

Jeho oslava po návratu do Spojených států v hotelu St. Francis v San Franciscu se objevila v magazínu Life a bylo to poprvé, kdy se v časopise objevila fotografie lidí popíjejících alkohol. Byl povýšen na plukovníka a byla mu udělena medaile cti a námořní kříž. Byl čtyřikrát ženatý a zemřel v roce 1988 ve věku 75 let, poté co od šedesátých let bojoval s rakovinou.

Petach, John E., Jr.

Na cestě do Číny se Petach na lodi seznámil s Emmou Jane „Zrzkou“ Fosterovou, jednou ze dvou zdravotních sester, které byly také členkami Létajících tygrů a které se s nimi plavily. Později se v Číně vzali. Poté, co vypršel jeho kontrakt, chtěl zamířit zpět do Států, ale na žádost velitele jednotky zůstal spolu s dalšími dvaceti piloty ještě dalších 14 dní, aby pomohli školit nové piloty 23. stíhací skupiny USAAF. Přestože se Tex Hill snažil přidělovat mu lehké mise, byl sestřelen a zahynul při útoku na japonské dělové čluny.

Allen Bert Christman

Oblíbený pilot 2. letky („Panda Bears“), který byl před vstupem do námořního letectva komiksovým kreslířem. Jeho nejznámější prací byl populární komiksový strip „Scorchy Smith“ o letci-dobrodruhovi, společně se spisovatelem Gardnerem Foxem je jim také připisována zásluha za vytvoření původní postavy Sandmana (díl „Tarantule útočí“). Pro ostatní piloty kreslil na jejich letouny osobní emblémy, jejich karikatury i typické žraločí tlamy Létajících tygrů.

23. ledna 1942 musel vyskočit během velké bitvy nad Rangúnem z hořícího letadla, a zatímco se snášel k zemi na padáku, japonský letoun ho prostřílel kulomety. Zemřel na místě a druhý den byl pohřben u rangúnského kostela Edwarda Mučedníka.

Wilfred Jepson

Radista RAF, a neoficiální člen AVG, kterého britská 135. letka přiřadila k Létajícím tygrům, když byli umístěni na letišti Mingaladon. Podle všeho s Američany i bydlel, když se staral o jejich rádia a jednoho dne se vrátil do svých starých kasáren, jen aby zjistil, že všichni jsou pryč a jen na jeho posteli ležel pytel s jeho věcmi. 135. letka už se stáhla před postupujícími Japonci. Jepsonovi tak nezbylo, než se přidat k Američanům. Společně s dalším zapomenutým radistou, Geraldem Jonesem, naskočil na nákladák AVG a prošli s Létajícími tygry jejich celé nasazení od Barmy po jižní Čínu. Aniž to věděli, plukovník Chennault je několikrát odmítl „vrátit RAF“. Byli dokonce pozváni na rozlučkový večírek, který pro AVG pořádala madam Čankajšková. Po rozpuštění AVG sloužili v Číně dál a teprve koncem roku se dostali zpět do Indie a připojili se zpět k britské armádě.

永華燈

共制暴日死命

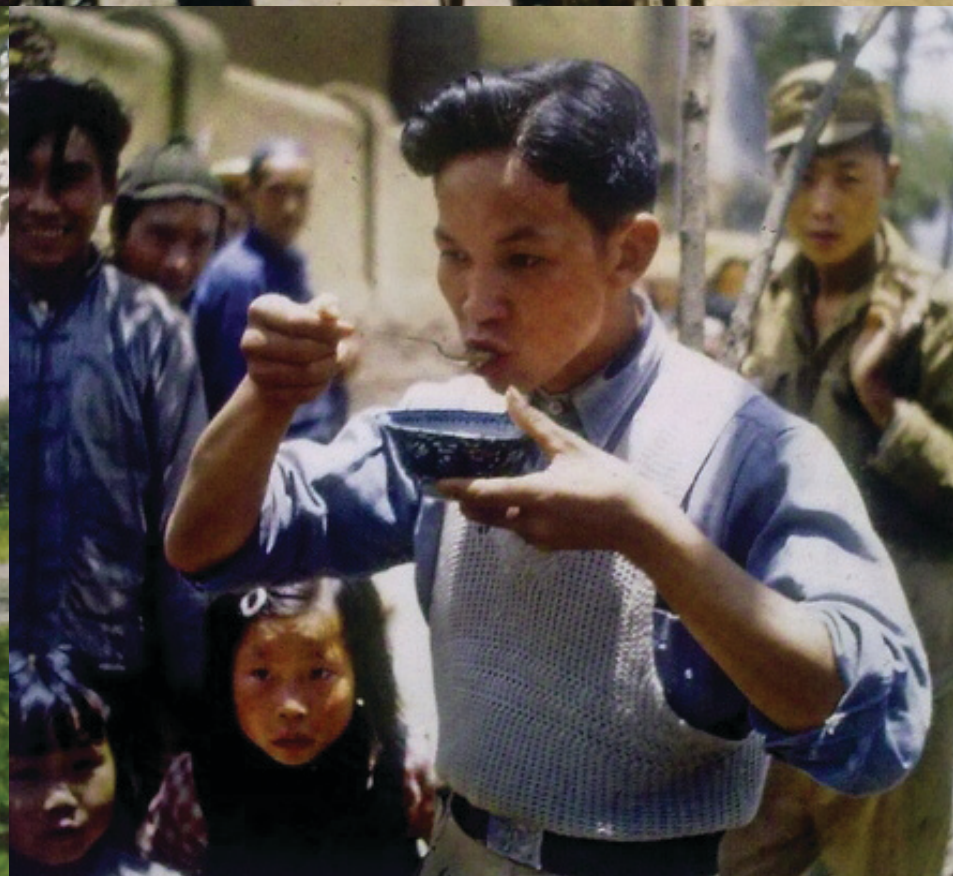

COMMUNIST

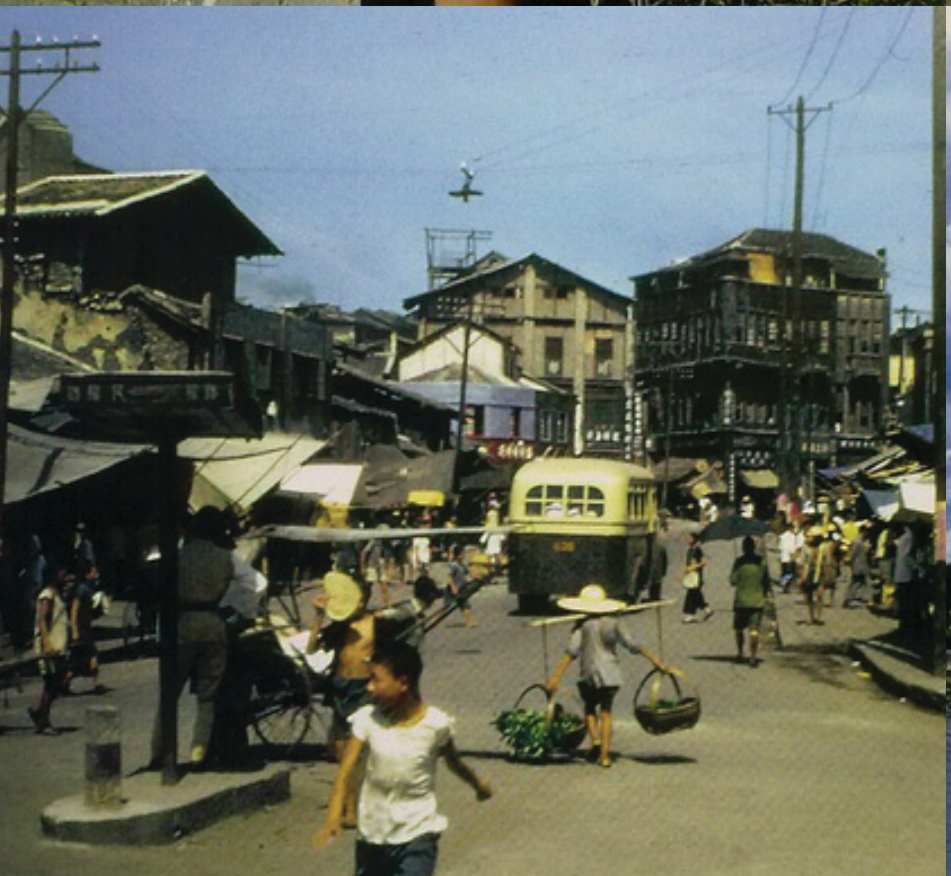

hrstka: létající tygři

飛虎隊

Toto rozšíření pro hru Hrstka přináší možnost sloužit v řadách jednotky Létajících tygrů bojujících na nebi Dálného východu proti japonské invazní armádě. Představuje nového nepřítele v podobě japonského letectva, nové letouny, které létaly nad Barmou a jižní Čínou, nové mise uspořádané v ucelené příběhové tažení, prostředí mystického Orientu a nové příběhy, které můžete se svými piloty prožít.

1. Americká dobrovolnická skupina (American Volunteer Group, zkráceně AVG), známá také pod jménem **„Létající tygři"** (čínsky *„fēi hǔ duì"*) byla složena z amerických stíhacích letců, kteří s tichým souhlasem americké vlády bojovali v řadách čínského letectva proti japonské agresi. Stovka amerických pilotů rozdělených do tří letek (1. letka *„Adam & Eves"*, 2. letka *„Panda Bears"* a 3. letka *„Hell's Angels"*) létala na amerických strojích P-40 s namalovanými žraločími tlamami na přídi. Do boje se zapojili čtrnáct dní po japonském útoku na Pearl Harbor 7. prosince 1942 a pod velením plukovníka Chennaulta se proslavili při obraně Barmy a Číny. Létající tygři bojovali téměř vždy proti nepřátelské přesile, ale přesto se jim během sedmi měsíců bojového nasazení podařilo zničit 296 nepřátelských letounů za cenu vlastní ztráty 14 pilotů v boji. Skupina byla rozpuštěna 4. července 1942 po vypršení jejich roční smlouvy. Byla nahrazena 23. stíhací skupinou amerického letectva, která si na počest svých předchůdců ponechala žraločí nátěr na přídi letounů.

Příběhové tažení v této knize vám umožní postupně projít bojové nasazení v řadách 2. letky *„Panda Bears"*, přičemž piloti si mohou projít významné mise a důležité momenty bojového nasazení jednotky.

2019